

NUMMER 118
7DE JAARGANG, 25 MEI 2009

IN DIT NUMMER:

- 1 Nieuwsberichten**
- 6 Dag van de Nederlandse Jazz**
- 8 Jazz op Papier**
- 10 Platenrecensies (cd/dvd)**
Miles Davis, Yuri Honing, New
Generation Bigband, Eric Vloeimans,
Michiel Braam, Izaline Calister e.a.
- 20 Concertverslagen**
Terence Blanchard, Tomasz Stanko,
Trio BBG, Metropole Orkest.
- 23 The Jazz Connection**
- 25 Festivals**

JAZZFLITS 119

staat 8 juni op

<http://www.jazzflits.nl>

NIEUWE OPMAAK JAZZFLITS

Met ingang van dit nummer ziet **JAZZFLITS** er anders uit. De belangrijkste verandering is dat u onder aan de pagina niet meer naar boven hoeft te gaan om een artikel in zijn geheel te kunnen lezen. U kunt gewoon op de volgende pagina verdergaan. Dit maakt **JAZZFLITS** prettiger leesbaar voor jazzliefhebbers die het blad niet uitprinten, maar het van het computerscherm of op een iLiad - een apparaat voor digitale boeken of tijdschriften - lezen. Veel mensen doen dat. Ook hebben we de letter iets vergroot. Verder maakt de nieuwe opmaak een groter formaat foto's mogelijk. We hopen dat de veranderingen bij u in de smaak zullen vallen.

Hans van Eeden

**JAZZ MEDIA AWARD 2009
VOOR RADIO 6**

Radio 6 heeft de Jazz Media Award 2009 gekregen. Op de Dag van de Nederlandse Jazz, 8 mei in Amersfoort, nam presentator Co de Kloet namens de zender de prijs in ontvangst.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

**BIGBAND ALLOTRIA
WINT BIGBANDCONCOURS**

De Zwolse Bigband Allotria heeft 16 mei in Hoofddorp de topklasse van het Nationaal Bigband Concours gewonnen. Tweede werd het Utrechts Jazz Orkest. De beste van de eerste klasse was de Windmill Big Band uit Albasserdam. In die klasse eindigde het Twentse Fraggie Jazz Orchestra op nummer twee.

[...vervolg op de volgende pagina](#)

ia77

JazzFlits

JAZZFLITS IS EEN ONAFHANKELIJK JAZZMAGAZINE

NIEUWSSELECTIE

ERNST GLERUM ONTVANGT BOY EDGAR PRIJS

Op 11 mei 2009 kreeg bassist Ernst Glerum de VPRO/Boy Edgarprijs uitgereikt. Wouter Veening, vroeger als pianist samen met Glerum bij J.C. Tans and his Rockets, nu voorzitter van het Institute for Environmental Security reikte deze (links op de foto) uit. Glerum had in het Bimhuis de vrije hand om zijn veelzijdige talent te laten schitteren, waarbij hij een voorkeur aan de dag legde voor saxofonisten (J.C. Tans, Sean Bergin en Benjamin Herman) en pianisten (Misha Mengelberg, Michiel Borstlap, Guus Janssen en Etienne Stadwijk). De avond werd bijeengepraat door Truly Pheasant, een rapachtig trio waarin zijn zoon Jim de basgitaar bespeelde.

Tekst en foto: Tom Beetz

WYNTON MARSALIS WEG BIJ BLUE NOTE-LABEL

Trompettist Wynton Marsalis heeft medio mei een contract getekend bij The Orchard, een entertainmentbedrijf dat onder meer digitale muziek verspreidt. The Orchard zal samen met Marsalis studio-opnamen gaan maken, zijn live-opnamen gaan vermarkten en op verschillende eigentijdse manieren het merk Marsalis aan de man gaan brengen. Marsalis had een contract bij Blue Note Records. Hij maakte vijf cd's voor dit label.

VERVOLG VAN PAGINA 1

JAZZ MEDIA AWARD

De jury van de prijs (Lodewijk Bouwens (voorzitter), Sander Grande, Bob Hagen, Dick de Graaf, Harry Velleman en Joop van Zijl) vindt het de verdienste van Radio 6, dat deze zender "een grote groep liefhebbers van de betere muziekgenres en in het bijzonder de jazz, aan zich weet te binden". Behalve Radio 6 waren ook Jaap Lüdeke, Co de Kloet, Frans van Leeuwen en Jeroen de Valk genomineerd. De Jazz Media Award wordt uitgereikt aan een mediapersoonlijkheid of -organisatie en is een blijk van waardering voor de activiteiten van de winnaar. De prijs wordt tweejaarlijks vergeven en bestaat uit een geldbedrag van 1.500 euro en een sieraad. Radio 6 is partner/sponsor van de Dag van de Nederlandse Jazz.

NATIONAAL BIGBANDCONCOURS

Nummer twee van de eerste klasse, het Fraggie Jazz Orchestra uit Enschede, was geen partij voor de Windmill Big Band onder leiding van Arjan Muusz. De winnaar uit Alblasterdam kreeg dan ook van de jury het advies: 'volgend jaar topklasse'. Niettemin was Bart Bijleveld, de leider van de bigband van Muziekschool Twente, 'ontzettend gelukkig' met de tweede prijs. Die was boven zijn verwachting. Hij noemde het een feest om in Haarlemmermeer te mogen meedoen. Niet alleen uit zijn opmerking bleek dat het Nationaal Big Band Concours er na dertien edities werkelijk toe doet. De leider van het Utrechts Jazz Orkest, Konrad Koselleck, sprak in gelijke bewoordingen. Hij had het 'fantastisch' gevonden om op 'dit belangrijke festival' te staan. Het verschil tussen zijn orkest en de andere finalist van de topklasse was minder groot dan in de eerste klasse. Maar het is moeilijk voor te stellen dat de jury het halfuur na afloop helemaal nodig heeft gehad om de Big Band Allotria tot winnaar aan te wijzen. De reactie van de juryleden Allard Buwalda, Dick de Graaf en Frits Landesbergen na het laatste nummer van hun optreden wees al in die richting. Bij Herman Nijkamp, leider van de winnende Zwollenaren, kan de jury in ieder geval nooit meer kwaad doen: "een fantastische keuze", vond hij lachend. Voor de volledigheid zij nog opgemerkt dat tijdens de voorronden ook Henk Meutgeert, Ruud Breuls en Loet van der Lee jureerden. (Hans van Eeden)

NIEUWS

PODIA

JOHN ZORN 'ARTIST IN RESIDENCE' TIJDENS HET NORTH SEA JAZZ FESTIVAL 2009

Saxofonist en componist John Zorn is de 'artist in residence' van het North Sea Jazz Festival 2009. In die hoedanigheid treedt hij dagelijks twee keer op. Verder krijgen de zeventigste verjaardag van het label Blue Note en de Japanse jazz extra aandacht. Het North Sea Jazz Festival vindt van 10 tot en met 12 juli plaats in Ahoy Rotterdam.

John Zorn treedt onder meer op met zijn Masada Sextet, waarin joodse muziek en hedendaagse jazz samenkomen. Ook geeft hij een concert met bassist Bill Laswell en freejazz-drummer Milford Graves. Op de laatste festivaldag brengt hij een selectie uit zijn collectie 'Filmworks'. Zorn sluit af met het project 'Cobra'. Het label Blue Note krijgt aandacht via een tentoonstelling met foto's van Francis Wolff en platenhoezen, een lezing van Ashley Khan over de geschiedenis van het label, en optredens van de Blue Note-artisten Aaron Parks, Paolo Fresu & Uri Caine, het Avishai Cohen Aurora Quintet en het Lionel Loueke Trio. Vanwege het thema Japan komt een aantal Japanse jazzmusici naar Rotterdam, onder wie free-jazzveteraan Satoh Masahiko en de pianisten Hiromi en Akiko Yano.

Pianiste Hiromi speelt op North Sea. (Foto: Joke Schot)

Bezoekers van de 34ste editie van het festival krijgen voorts gitarist BB King, trompettist Wynton Marsalis, gitarist George Benson en Toots Thielemans voorgeschoteld. Het Nederlandse smaldeel bestaat uit onder anderen trompettist Eric Vloeimans, zanger Wouter Hamel, zangeres Greetje Kauffeld en de saxofonisten Benjamin Herman, Yuri Honing, Candy Dulfer en Susanne Alt. Als vanouds zijn er ook wat speciale projecten. Zo zal saxofonist Lee Konitz optreden met pianist Brad Mehldau, bassist Charlie Haden en drummer Jorge Rossy. En de basgitaristen Stanley Clarke, Marcus Miller en Victor Wooten bundelen hun krachten in 'SMV'. Trompettist Roy Hargrove komt voor het eerst samen met zijn New York Big Band naar het festival. (<http://www.northseajazz.com>)

NIEUWS

Jazz at Lincoln Center sleept donateur voor gerecht

Een donateur die zijn beloofde 500.000 dollar niet wil betalen, is door Jazz at Lincoln Center voor het Amerikaanse gerecht gesleept, zo meldt de website van persbureau UPI op 26 april. De wanbetaler, André Duggin, was tot vorig jaar lid van de board of directors van het instituut. Leden van deze board zijn goed voor zo'n vijftig procent van de inkomsten (direct of indirect via hun contacten). Volgens Duggin waren zijn inkomsten zo teruggelopen dat hij niet in staat was zijn toezegging waar te maken: "This is a philanthropic commitment, not a mortgage on a house", zo voerde hij in zijn pleidooi ter verdediging aan.

Nominaties Paul Acket Award 2009

Voor de Paul Acket Award Artist Deserving Wider Recognition 2009 zijn saxofoniste Tineke Postma, bassiste/vocaliste Esperanza Spalding, pianist Stefano Bollani, trompettist Christian Scott en pianist Marcin Wasilewski genomineerd. De prijs wordt op 10 juli tijdens het North Sea Jazz Festival in Rotterdam uitgereikt. De winnaar wordt gekozen door Huub van Riel (Bimhuis), Koen Schouten (Volkskrant) en Hein Van de Geyn (bassist) en voorafgaand aan het festival bekendgemaakt. Dat geldt ook voor de winnaar van de Paul Acket Special Appreciation Award, die eveneens op 10 juli tijdens het festival wordt uitgereikt. In een interview op de website www.jazz.com verklapte George Wein eind april dat hij deze prijs ontvangt. 'Hey, I'm the grand daddy of all those festivals', zegt de organisator over onder meer het Rotterdamse festival.

Kunstencentrum De Werf gered

Kunstencentrum De Werf krijgt de komende drie jaar toch subsidie van de Vlaamse overheid, zo heeft de minister van Cultuur Bert Anciaux beslist. Begin februari kreeg hij een negatief subsidieadvies voor het Brugse podium. Dat leidde tot een storm aan protesten, omdat het stopzetten van de subsidie het voortbestaan in gevaar zou hebben gebracht. In De Werf zijn regelmatig jazzconcerten en ook heeft het Kunstencentrum een eigen jazzplatenlabel.

OVERIG

ACHT UTRECHTSE BLAZERS OP SPECIALE WIJZE IN BEELD GEBRACHT

In het project PèP zijn acht Utrechtse blazers uit de jazz en improvisatiemuziek op een bijzondere manier in beeld gebracht. Onder anderen de saxofonisten Ad Colen en Gijs Hendriks zijn door kunstenaars Bernadette van Beurten op video vastgelegd. De videofilm kan op verschillende manieren worden gemonteerd en aangepast aan de mogelijkheden van de expositieruimte.

De videobeelden worden op een groot scherm geprojecteerd. Met de beelden tracht de kunstenaars samen met videofilmer Arturo Escalante Betancourt de muzikant 'beleefbaar' te maken. Aan het project deden behalve Colen en Hendriks, ook saxofonist Henk Spies, rietblazer Steven Kamperman, fluitist Mark-Alban Lotz, trombonist Teddy Steen en trompettist Hermine Schneider mee. De muzikanten mochten maar één toon spelen om zo de essentie te raken en al het overbodige weg te laten. "Niet alleen de noot en toon zelf, maar ook de manier waarop die wordt gevonden zegt iets over de muzikant in kwestie. En dan de manier waarop de noot wordt geproduceerd. Volume, klankkleur en intensiteit spelen een rol", aldus de toelichting op de website van het project. Beelden van PèP zijn te zien op <http://www.pepproject.nl/Video.html>.

Jeugdig publiek op Jazzahead! 2009. (Foto: mgh Bremen)

STEEDS MEER JAZZPROFESSIONALS BEZOEKEN DUITSE BEURS JAZZAHEAD!

Ruim vijfduizend jazzliefhebbers uit dertig landen bezochten van 23 tot en met 26 april de beurs Jazz-ahead! in Bremen. Dat waren er ongeveer net zoveel als vorig jaar. Het aantal aanwezige professionals (zo'n tweeduizend) was echter aanmerkelijk hoger, aldus de organisatie. Ook wordt de beurs steeds internationaler.

NIEUWS

Speciaal optreden Jack van Poll op Jazz Hoeilaart

Op de eerste avond van Jazz Hoeilaart 2009 zal pianist Jack van Poll samen met zijn collega's Jef Neve, Bart Van Canegem en Ewout Pierreux een speciaal dubbel quatre-mains-concert geven. De 31ste editie van dit concours voor jong internationaal jazztalent, wordt van 24 tot en met 26 september in het Vlaamse Jezus-Eik gehouden. Tijdens de wedstrijd spelen zes finalisten, die de komende tijd uit de inschrijvingen worden gekozen. Pianist Michiel Borstlap en de saxofonisten Magnus Lindgren en Robin Verheyen deden ooit mee aan Jazz Hoeilaart. (<http://www.jazzhoeilaart.be>)

Dertig jaar 'Piano Jazz' van Marian McPartland

Vorige maand bestond het Amerikaanse radioprogramma 'Piano Jazz' dertig jaar. Presentatrice/ pianiste Marian McPartland (91) ontving in het wekelijkse programma meer dan vijfhonderd gasten, onder wie de pianisten Oscar Peterson, Herbie Hancock, Dave Brubeck, zangeres Diana Krall, drummer Max Roach, zangeres Cassandra Wilson en zanger Tony Bennett. In 'Piano Jazz' musiceert en praat ze een uur lang met haar gast. Het dertigjarig jubileum werd 14 april gevierd met een gala in Dizzy's Club Coca Cola in Jazz at Lincoln Center, NY. Piano Jazz is een productie van de NPR, de Amerikaanse publieke radio en is ook als podcast te downloaden. (<http://www.npr.org>)

'Kleine Louis' op North Sea for Kids

Onder meer de theatervoorstelling Kleine Louis is 5 juli te zien tijdens het North Sea Jazz Festival For Kids in het Rotterdamse Lantaren/Venster. Kleine Louis is een verhaal over de jeugd van trompettist Louis Armstrong in New Orleans. Bij de voorstelling zijn onder anderen trompettist Michael Varekamp en saxofonist Rolf Delfos betrokken. Op het programma van dit jazzfestival voor kinderen in de basisschoolleeftijd, staan verder concerten en een workshop jazzimprovisatie. Tijdens deze workshop kunnen kinderen met hun eigen instrument optreden met de band van de Stichting Kunstzinnige Vorming Rotterdam. Dolores Leeuwijn presenteert het festival.

VERVOLG OVERIG

De vierde Jazzahead! bood een combinatie van beurs, conferenties en een concertprogramma. Op het beursgedeelte stonden ruim tweehonderd stands uit achttien landen. Volgens Hans Peter Schneider, directielid van de organiserende Messe Bremen, zijn er veel en ook goede zaken gedaan: "A lot of labels, distributors and festival organisers from Germany and Europe have already announced that they will be back for Jazzahead! 2010." Onderdeel van het concertprogramma was de European Jazz Meeting, waar diverse Europese bands zich via korte optredens konden presenteren. Verder traden onder anderen zangeres Norma Winstone en Joseph Bowies Defunkt op.

Het Schotse kwartet Brass Jaw. (Foto: mgh Bremen)

Volgend jaar staat de jonge luisteraar centraal, zo maakte artistiek directeur Ulrich Beckerhoff na afloop bekend. Die Jazzahead! is van 22 tot en met 25 april 2010, weer in de Messe Bremen.

VEILIGHEIDSDIENST FBI VOLGDE DOEN EN LATEN BEKENDE JAZZMUSICI

Niet alleen politiek actieve jazzmusici als drummer Max Roach en bassist Charles Mingus werden tijdens hun leven op de voet gevolgd door de FBI, maar ook bijvoorbeeld trompettist Louis Armstrong en orkestleider Duke Ellington. Dat blijkt uit archiefstukken van de Amerikaanse inlichtingendienst, die na een beroep op de Freedom of Information Act moesten worden vrijgegeven.

Journalist Andrew Lehren las de geopenbaarde stukken en doet in het aprilnummer van het Amerikaanse blad JazzTimes uitgebreid verslag van zijn bevindingen. Orkestleider Cab Calloway, zanger Nat King Cole, jazzjournalist Nat Hentoff en organisator/platenbaas Norman Granz werden eveneens in de gaten gehouden. De FBI hield nauwgezet bij of zij zich met 'on-Amerikaanse' activiteiten, zoals de emancipatie van zwarte Amerikanen, bezighielden.

Max Roach kreeg in de zomer van 1965 twee FBI-agenten op bezoek. Ze wilden weten of hij bepaalde mensen kende, of de opbrengst van zijn concerten ten goede kwam aan burgerrechtenorganisaties, wat hij van integratie vond en of hij post van zwarte activisten kreeg.

NIEUWS

Zangeres Dianne Reeves. (Persfoto)

Edison Jazz Oeuvreprijs voor Dianne Reeves

De Edison Jazz Oeuvreprijs 2009 is toegekend aan zangeres Dianne Reeves. Ze krijgt de prijs op 18 november uitgereikt in het Muziekcentrum Frits Philips in Eindhoven.

Boek over 33 jaar North Sea Jazz Festival uit

In samenwerking met het North Sea Jazz Festival is bij Adr. Heinen Uitgevers 'The Art of North Sea Jazz – 33 years of memories and posters' verschenen. Via 33 persoonlijke herinneringen en diverse festivalposters wordt in het boek teruggeblikt op de festivalgeschiedenis. Onder anderen medeoprichtster Jos Acket, fotograaf Rico D'Rozario, Hans en Candy Dulfer, Pat Metheny, Jamie Cullum, John Scofield en Rachelle Ferrelle vertellen hun verhaal. Het boek telt 224 pagina's.

Billy Childs en Wadada Leo Smith krijgen toelage

Pianist Billy Childs en trompettist Wadada Leo Smith krijgen ieder zo'n 40.000 dollar van de John Simon Guggenheim Memorial Foundation. Ze mogen dat bedrag het komende jaar naar eigen inzicht besteden. "This is truly an honor", zegt Child op zijn website. "This prize is going to help fund my next jazz/chamber project for Artistshare."

JAZZFLITS

VERVOLG OVERIG

Roach maakte geen geheim van zijn opvattingen, getuige onder meer lp-titels als 'We Insist! Freedom Now Suite' en 'Speak, Brother, Speak!' Het FBI-dossier doet gedetailleerd verslag van het bezoek. Zo valt zelfs te lezen dat hij vroeg om zijn slapende vrouw, de zangeres Abbey Lincoln, niet te storen, omdat ze net van een tournee terug was. "Ze is erg moe en heeft grote behoefte aan rust", zou Roach gezegd hebben.

Niet iedereen kreeg persoonlijk bezoek van de FBI. Soms werden alleen gesprekken gevoerd met burens en bekenden of werd informatie verzameld aan de hand van krantenknipsels. Duke Ellington werd al sinds de jaren dertig in de gaten gehouden. Hij maakte zich verdacht door een optreden tijdens de All-Harlem Youth Conference in mei 1938, een progressieve organisatie die de sympathie van presidentsvrouw Eleanor Roosevelt had. Ook zijn deelname aan 'A Tribute to Negro Servicemen' in 1943 werd genoteerd. Verder is in zijn dossier te vinden dat hij in 1966 verscheen aan de zijde van James Foreman, leider van een burgerrechtenorganisatie.

Cab Calloway kwam in 1943 in beeld, toen hij steun verleende aan Benjamin Davis, een kandidaat voor de New Yorkse gemeenteraad en lid van de communistische partij. Ellington en zangeres Lena Horne steunden Davis ook. Een jaar later toonde Calloway sympathie voor een organisatie die opkwam voor de rechten van zwarten in Afrika, zo blijkt uit zijn FBI-dossier.

Ook Louis Armstrong werd gevolgd. Hij reageerde in 1957 zeer heftig toen negen zwarte kinderen met steun van de overheid werden belet om naar een blanke school te gaan. Armstrong verweet president Eisenhower gebrek aan ruggengraat toen hij deze onwettige actie niet onmiddellijk veroordeelde. De FBI kreeg krantenknipsels van Amerikaanse burgers, zodat de

dienst het voorval maar niet over het hoofd zou zien.

Het mag geen verrassing zijn dat de FBI belangstelling had voor Charles Mingus. Zijn dossier bevat persverklaringen en verslagen van diverse informanten die zijn doen en laten volgden. Mingus was betrokken bij burgerrechteninitiatieven en demonstraties tegen de oorlog in Vietnam. Uit het dossier komt naar voren dat

Mingus in 1971 een bijeenkomst tegen oorlog en racisme bezocht. Daar waren ook Norman Mailer en Nat Hentoff van de partij. Nat King Cole blijkt door de FBI jarenlang als een mogelijke communist te zijn beschouwd.

Overigens leidden de uitgebreide FBI-dossiers voor geen enkele van de bovengenoemde jazzmusici ooit tot een aanklacht of een veroordeling.

Verslag tournee European Jazz Orchestra

In JazzFlits 117 kondigden we voor dit nummer een tourneeverslag van Maaik den Dunnen aan. Als zangeres en enige Nederlandse maakte zij de vorige maand een tournee met het European Jazz Orchestra. Haar verslag vraagt wat meer tijd dan verwacht en verschijnt in het volgende nummer.

NIEUWS VAN DE JAZZDAG

Jazzfestivals gaan samenwerken

Een aantal grote Nederlandse jazzfestivals, waaronder het North Sea Jazz Festival en het Amersfoort Jazz Festival, gaat nauw samenwerken. Daartoe ondertekenden de festivalorganisatoren op 8 mei tijdens de Dag van de Nederlandse Jazz een convenant. Ze gaan onder meer hun programmering op elkaar afstemmen, spraken ze in Amersfoort af.

Jazzdag barst uit zijn voegen

Het gaat zo goed met de Dag van de Nederlandse Jazz, dat de organisatie nadenkt over een andere Amersfoortse locatie of een meerdaags programma. Dat zei Lodewijk Bouwens, voorzitter van de organiserende stichting Jazz NL, bij de opening van de derde editie op 8 mei in Amersfoort. Met ruim negenhonderd inschrijvingen was de animo voor deze editie groter dan de vorige twee keer. Musici, podia, festivals, platenmaatschappijen, boekingskantoren, vakbonden en fondsen waren aanwezig om te praten over de stand van zaken in de sector. In showcases lieten 27 formaties zich in korte concerten van hun beste kant zien.

Collectieve marketingcampagne jazz in de maak

Tijdens een bijeenkomst op de eerste Dag van de Nederlandse Jazz in Amersfoort is het initiatief genomen tot een onderzoek naar de mogelijkheden van een collectieve marketingcampagne voor Nederlandse Jazz. Bij dit initiatief hebben zich podia, labels, media en andere betrokkenen aangesloten. Bij de campagne wordt gebruikgemaakt van het onderzoek dat in opdracht van Buma Cultuur en het Muziek Centrum Nederland is gedaan naar welke bevolkingsgroepen (nieuw) publiek vormen voor jazz.

MEER NIEUWS VINDT U OP PAG. 9

WERKING LINKS IN JAZZFLITS

In **JAZZFLITS** zijn weblinks opgenomen naar bijvoorbeeld You Tube of websites van muzikanten. Als een klik op deze links niet tot de gewenste verbinding leidt, is dit mogelijk te wijten aan een verouderde versie van Acrobat Reader. Na installatie van de nieuwste versie 9.0.1. moet het probleem verholpen zijn. Een nieuwe kosteloze versie van Adobe Reader is te downloaden via onze website (onder aan de pagina) of de website van Adobe.

JAZZDAG 2009

DE NEDERLANDSE JAZZ HEEFT DRINGEND EEN GEZICHT NODIG

Om opgemerkt te worden in politiek Den Haag, moet de Nederlandse jazz een gezicht krijgen. Dat was de belangrijkste conclusie van het seminar 'Jazz op de politieke agenda' tijdens de Dag van de Nederlandse Jazz op 8 mei in Amersfoort.

Dat gezicht kan een bekend persoon zijn of een instituut. Panelid Arda Gerkens, lid van de Tweede Kamer voor de SP, adviseerde iemand te nemen 'waar fractievoorzitters mee willen worden gezien'. Mede-panellid, VVD-er Hans Dijkstal wil ook een institutioneel gezicht zien. Stel dat een kamerlid iets over jazz wil weten, wie moet hij of zij dan bellen, zo vroeg hij de zaal. Die moest daarop het antwoord schuldig blijven.

Ad 's Gravensande, lid van het panel als vertegenwoordiger van Kunsten 92, meende dat het Haagse tij in deze tijd van bezuinigingen niet gunstig is. Zijn organisatie, die zich inzet voor verbetering van het kunst- en cultuurklimaat, wijst daarom ook nadrukkelijk naar gemeentelijke en provinciale overheden ('provincies stikken van het geld'). In het bijzonder podia kloppen daar vaak met succes voor een bijdrage aan. Ook de Dag van de Nederlandse Jazz 2009 werd mede mogelijk gemaakt door de gemeente Amersfoort en de provincie Utrecht.

Wil je toch naar Den Haag, verwacht dan geen snelle resultaten, zo stelde 's Gravensande. Hij adviseerde de jazzsector om zich bij de landelijke politici op drie doelen te richten. Doel één zou de hernieuwde bemoeienis van de politiek met de verdeling van de vierjaarlijkse subsidies voor de podiumkunsten moeten zijn. Die moet niet in zijn geheel aan het Fonds voor de Podiumkunsten (NFPK+) worden overgelaten. Doel twee zou opname van de jazzsector in de basisinfrastructuur kunnen zijn. Men zou dan, net als bijvoorbeeld het Koninklijk Concertgebouw Orkest of De Nederlandse Opera, zeker zijn van subsidie. Voor een specifiek ensemble zal dat niet lukken, stelde 's Gravensande, maar wellicht kan een productiehuis deel van deze infrastructuur uitmaken. Voor het derde doel attendeerde hij op de prestatiecontracten die de politiek in 2010 voor vijf jaar met de publieke omroep gaat afsluiten. De sector moet zorgen dat aandacht voor jazz daarin vastgelegd wordt.

Volgens Hans Dijkstal is het ook heel belangrijk om de maatschappelijke relevantie van jazz in Den Haag duidelijk te maken. Dat zou een vierde doel kunnen zijn. Omdat het predikaat jazz tegenwoordig aan steeds meer muziek wordt gegeven, dreigt het besef te verdwijnen dat jazz kunst is. Het is een 'cultuursort met intrinsieke waarde' en niet louter entertainment, vond hij.

Om meer weerklank te krijgen, zou Frank Helmink, de nieuwe directeur van Buma Cultuur en het vierde panellid, juist wel inzetten op de meer commerciële kant van de jazz. Arda Gerkens was van mening dat je voor zo'n aanpak niet bij de politiek hoeft aan te kloppen. Die moet je laten opkomen voor de 'kwetsbare', niet-commerciële kant. Benader politici met een aantal korte eisen en speerpunten, luidde haar advies. En geef ze informatie, vulde Ad 's Gravensande aan. Die kan de politiek goed gebruiken. Sterker nog, men komt die op een gegeven moment zelf halen. Realiseer je wel dat de kennis steeds

COMMENTAAR

GEEF DE JAZZ EEN GEZICHT!

Eendracht maakt macht. Dat is bekend. Toch is die eendracht niet het sterkste punt van de Nederlandse jazzsector. Er lopen zoveel goede jazzmusici in ons land rond en de jazzopleidingen floreren. En toch vist de jazz regelmatig achter het net. Tijdens de Dag van de Nederlandse Jazz op 8 mei in Amersfoort werd dat weer eens pijnlijk duidelijk: de jazzsector zit maar al te vaak niet aan tafel als er belangrijke besluiten worden genomen. Over de subsidies voor de podiumkunsten bijvoorbeeld. Of over de invulling van de zendtijd voor cultuur op televisie. En wat weten Haagse politici eigenlijk over de Nederlandse jazz? De jazz moet meer lobbyen, zo werd herhaaldelijk vastgesteld.

En daar wringt nu net de schoen, want de jazz mist daarvoor 'een gezicht'. Of zoals Hans Dijkstal het tijdens een seminar stelde: 'Wie moet je eigenlijk bellen als je iets wilt weten over de Nederlandse jazz?' De zaal kwam er niet uit. Dat is veelzeggend en moet snel veranderen. Een aansprekend gezicht, een persoon of organisatie, is onontbeerlijk om de positie van de jazz te versterken. Dat 'gezicht' moet het belang van de Nederlandse jazz als serieuze kunstvorm gaan uitdragen en als aanspreekpunt van de sector gaan fungeren. Actieve ondersteuning van die sector is daarbij uiteraard onmisbaar. De jazzfestivals hebben al laten zien dat samenwerken loont. Ze sloten tijdens de Jazzdag in Amersfoort een convenant. Ook is daar afgesproken om de handen ineen te slaan voor een collectieve campagne. Goede wil is er dus voldoende. Wie pakt de handschoen op?

Hans van Eeden
Hoofdredacteur JazzFlits

VERVOLG JAZZDAG 2009

wegebt, bijvoorbeeld omdat politici en beleidsambtenaren na verloop van tijd wat anders gaan doen. Blijf dus uitleggen hoe het zit, zo beklemtoonde hij, "dat kweekt begrip". Inderdaad, beaamde Gerkens, leg de politiek en ambtenaren uit hoe de jazzwereld in elkaar zit (het aantal musici, hun inkomenspositie, hun speelmogelijkheden etc.): "Dat landt wel."

"Zet de politici in het zonnetje", zo rondde Hans Dijkstal de discussie af. "Richt tijdens een festival een VIP-box in en nodig ze daarvoor uit." Ook bepleitte hij het benoemen van jazzambassadeurs: bekende Nederlanders die hun liefde voor jazz belijden. Ook dat is de jazz een gezicht geven.

Hans van Eeden

MEER JAZZ OP PUBLIEKE OMROEP VRAAGT OM EEN STEVIGE LOBBY VAN DE SECTOR

Om meer zendtijd op radio en televisie te krijgen, moet de jazzsector stevig lobbyen. Lennart van der Meulen, zendercoördinator van Nederland 2, zei dat tijdens een seminar over de geringe hoeveelheid jazz op radio en televisie. Als het lukt, zal de doelgroep vanzelf gaan groeien, dacht zijn opponent Ad 's Gravensande, voorzitter van Omroep C. Het seminar vond plaats tijdens de Dag van de Nederlandse Jazz op 8 mei in Amersfoort.

Van der Meulen legde uit dat de publieke omroep (radio en televisie) tegenwoordig samen met 'het veld' kijkt hoe in de loop van het jaar aan de culturele agenda aandacht kan worden besteed. Die wordt steeds beter gevolgd. "De klassieke muziek zit er aardig in inmiddels, maar de jazz nog onvoldoende", vond hij. Het North Sea Jazz Festival wordt wel goed verslagen, maar Van der Meulen zou graag twee of drie festivals bij de publieke omroep zien.

Volgens Ad 's Gravensande laat de publieke omroep zich veel te veel leiden door marktaandelen. Men zou ook eens naar bereik moeten kijken. Als je het goed aanpakt kun je een doelgroep laten groeien. Kijk naar Joop van de Ende, zo betoogde hij; die heeft samen met RTL4 een enorm publiek voor de musical weten te creëren. Je kan dus via de media de belangstelling voor een kunstvorm versterken.

Zo simpel is dat niet, was de ervaring van Van der Meulen. Bij programma's voor specifieke doelgroepen kijken nooit meer dan zestig- tot tachtigduizend mensen, ongeacht het tijdstip waarop ze worden uitgezonden. En vergeet niet, dat televisie een massamedium is, zei hij.

Als nieuwe algemeen directeur van de VPRO – Van der Meulen start 1 juni in die functie – wil hij proberen om vaker jazz te registreren en ook jazzdocumentaires aan te kopen: "Dit om context te creëren." Hij riep de jazzsector op om druk op de publieke omroep uit te oefenen. Vaak levert dat wel iets op, was zijn ervaring. "Lobby flink", adviseerde hij.

Hans van Eeden

JAZZ OP PAPIER

NEW ORLEANS JAZZ, EEN BASISBOEK

DOOR JAN J. MULDER

Samuel Charters.

**A Trumpet around the corner:
the story of New Orleans jazz.**

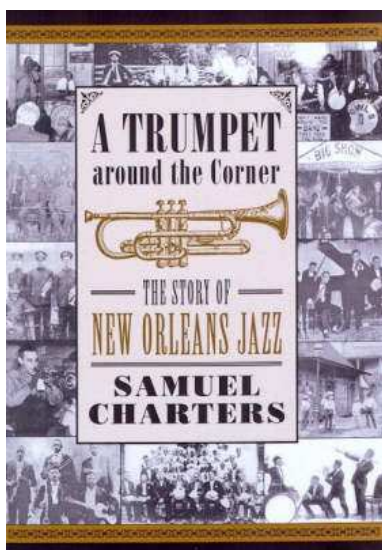
Jackson MS : University Press of
Mississippi, 2008.

380 pag. : ill.

ISBN 978-1-57806- 898-2

geb. met stofomslag.

Prijs 34 euro.

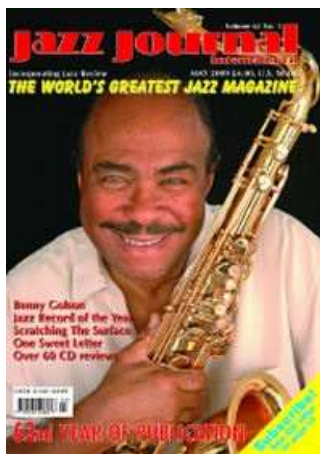

Schrijver Sam Charters wordt in augustus aanstaande tachtig. Ik wist, eerlijk gezegd, niet dat hij nog actief was. Hij is de auteur van een zevental boeken over blues, waaronder 'The Country blues' (1959), de eerste zelfstandige studie die uitgebreid op dit onderwerp inging. Samen met Leonard Kunstadt, redacteur van Record Research, richtte hij zich in 1962 op de jazz in New York. Zijn eerste boek is evenwel dat over New Orleans (1958). Onlangs stelde zijn uitgever hem voor dat boek te herdrukken, maar hij achtte een tweede editie beter op zijn plaats. Al doende bleek hem door de sindsdien gepubliceerde hoeveelheid authentiek materiaal en (auto)biografieën, dat het nóg beter was een geheel nieuw boek te schrijven. Na die eerste uitgave is het verhaal van de stad en zijn muziek al meerdere malen verteld en veel nieuwe gezichtspunten levert het nieuwe boek dan ook niet op. De waarde ervan is niet zo zeer dat er nieuwe research aan ten grondslag ligt, maar dat Charters een soort eindbalans opmaakt en oude mythes en clichés in een nieuw perspectief plaatst. Hij stelt zich niet op als een fel debater, maar noteert zijn observaties min of meer terloops: "The story of early NO jazz is often centered either in its Italian American or its African American musicians, but the city's ethnic blend was a broad spectrum, including someone like the trombonist Eddie Edwards, whose father was a recent arrival from England." En in hetzelfde hoofdstuk: de eerste opnamen van de Original Dixieland Jazz Band in maart 1917 "constituted a musical document that still somehow manages to arouse controversy, even if at the time, no one thought of doing anything with the music they listened to on the noisy, primitively recorded discs except dance to it." Charters verlevendigt zijn betoog kwistig met citaten, waarvan hij de bronnen in de bibliografie keurig verantwoordt. Daaronder zijn de al tientallen jaren bestaande publicaties van en over Buddy Bolden, Pops Foster, Danny Barker, Lee Collins, George Lewis, Wingy Manone, de Original Dixieland Jazz Band, maar ook de wat recentere van onderzoekers als Larry Gushee, Dick Sudhalter en die van William Russell over Jelly Roll Morton. Opvallend is de afwezigheid van de boeken die de actieve George H. Buck via zijn uitgeverij Jazzology op de markt brengt. Ik ben onvoldoende ingevoerd in de materie om te weten of deze publicaties nieuwe gezichtspunten opleveren, maar ze hadden naar mijn idee toch minstens genoemd kunnen worden. Daar komt bij dat de schrijver, als hij oude, bekende foto's nog eens aan een nadere beschouwing onderwerpt, zoals de kleding en de omgeving, in de onderschriften sommigen als 'unidentified' kenmerkt, terwijl bijvoorbeeld de bands van Sidney Desvigne en Armand J. Piron in het boek van Barry Martyn uit die reeks compleet zijn geïdentificeerd.

Elk verhaal over New Orleans schijnt te moeten beginnen met het ontstaan en de ontwikkeling van de stad zelf: het stratenplan, de diverse overheersingen, de middelen van bestaan. Dat zo'n uiteenzetting niet aan mij besteed is zal wel te maken hebben met mijn afkeer van het vak geschiedenis zoals dat op school werd gebracht: vijftig minuten vertellen, vertellen, vertellen. Wel is interessant als de schrijver constateert, dat de delen van de stad die na orkaan Katrina het minste schade hebben opgelopen precies die plaatsen zijn waar de allereerste

NIEUWS:

Jazz Journal International maakt doorstart

Het Britse blad Jazz Journal International is uit zijn as herrezen. Het leek erop dat het blad begin dit jaar de laatste adem had uitgeblazen (zie JazzFlits 113), maar deze maand is een nieuw nummer uitgekomen (zie afbeelding). De nieuwe hoofdredacteur is Mark Gilbert. Hij werkte al voor het blad en was tevens redacteur van het blad Jazz Review. In het nieuwe Jazz Journal is het oude blad met deze uitgave samengevoegd.

(<http://www.jazzjournal.co.uk>)

Doorgaan festival Haarlem Jazz door afhaken sponsor onzeker

Het doorgaan van de 29ste Haarlem Jazzstad staat op losse schroeven, zo meldt de website van RTV Noord-Holland op 8 mei. Door het afhaken van hoofdsponsor Holland Casino, goed voor zo'n derde van de totale inkomsten, is in de exploitatie een gat van 70.000 euro ontstaan. Omdat er vorig jaar onverwachte kosten waren doordat de onverzekerde centrale tent door een windhoos werd vernield, kunnen de reserves van de organiserende stichting geen soelaas bieden. Haarlem Jazz hoopt dat zich nog andere sponsors aandienen. Alleen dan kan het festival van 19 tot en met 23 augustus doorgaan.

Tineke Postma in Amerikaanse serie Icons among Us

Saxofoniste Tineke Postma was 11 mei in de Verenigde Staten te zien in de laatste aflevering van de televisieserie Icons among Us. De makers reisden speciaal voor haar met een filmploeg naar Nederland. In de serie wordt een beeld gegeven van aanstormend jazztalent (zie ook JazzFlits nummer 117).

MEER NIEUWS VINDT U OP PAG. 25

VERVOLG JAZZ OP PAPIER

bewoners zich hadden gevestigd. En natuurlijk is het van belang om de speciale plaats te verklaren die de Creolen in de bevolking innamen: goed opgeleide kleurlingen van allerlei komaf en met een hang naar muziek, waarin ze een gedegen opleiding hebben kunnen krijgen.

Een van de laatste hoofdstukken behandelt de opkomst van de NO-revival, in gang gezet door de redacteurs van het boek Jazzmen, die terug wilden naar wat zij zagen als de wortels van de jazz. Dit als tegenhanger van de musici zelf, die zich wilden bevrijden uit de dwangbuis van de al te commercieel ingestelde swingbands door tijdens jam sessions 'after hours' nieuwe wegen op te zoeken. Charters staat uitvoerig stil bij hetgeen de drie sleutelfiguren van het boek, Charles Edward Smith, Fred Ramsey en Bill Russell, heeft bewogen dit achteraf zo invloedrijk gebleken boek te publiceren. Het zou verhelderende inzichten kunnen opleveren zijn visie te leggen naast die van John Genari, die in 2006 in zijn studie 'Blowin' hot and cool' er tien pagina's aan wijdde.

Het boek eindigt met een verkenning van de huidige situatie. Voor geïnteresseerden: Sam Charters heeft dit onderwerp reeds drie jaar geleden uitgewerkt in zijn boek 'New Orleans, Playing a jazz chorus'.

Het is de schrijver gelukt uit de vele getuigenissen een overzichtelijk, tamelijk gedetailleerd en toch samenhangend verhaal op te schrijven. Zo gezien is dit het basisboek geworden over de jazz zoals die in New Orleans ontstaan is en zich tot op heden in die stad heeft voorgedaan

Ten slotte een detailkwestie. Charters heeft de goede gewoonte hier en daar de uitspraak aan te geven van een minder courante naam. Dat wordt helaas veel te weinig gedaan, want het moet je toevallig eens ter ore zijn gekomen om te weten dat pianist Phineas Newborn zijn voornaam uitsprak als rijmend op het Duitse 'seines', maar bij een achternaam als die van bassist Bob Ysaguirre weet ik het nog altijd niet. Nou is daar een fonetisch schrift voor uitgevonden, maar dat beheerst niet iedereen, dus wat doet een Amerikaan? Die vindt zijn eigen systeem uit. Dus Ernest Coycault wordt [CWAH-CO]. Ah, denk je dan, op z'n Frans. Buddy Petit wordt aangegeven als [Peh-TEET] en Paul Mares als [Ma-REHS] (met het accent op de tweede lettergreep, staat er nog bij). Ook op z'n Frans dus? En die laatste letter dan?

GELEZEN IN MUZIEKWERELD

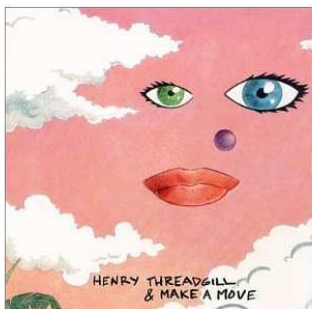
"Ik geef les aan kinderen vanaf 9 jaar en ik moet zeggen dat iedere nieuwe generatie van kinderen absoluut gek is op 'Watermelon Man' van Herbie Hancock. Het is zeker geen mooie compositie, het is een blues, maar het heeft iets extra's en een enorme energie. Het effect op kinderen is fantastisch. Als kinderen een repertoirekeuze moeten maken tussen verschillende composities die we gaan spelen, kiezen ze altijd 'Watermelon Man'. Bij iedere nieuwe editie van mijn Jazz Junior Big Band kies ik nieuw repertoire, maar 'Watermelon Man' blijft. Het is een constante factor. Ik weet dat ook die nieuwe generatie het weer leuk zal vinden. De emotie en het woord waarmee je die compositie kunt typeren is: 'vreugde'. Ik denk dat jongens en meisjes het daarom zo aantrekkelijk vinden."

Bandleider Peter Guidi over 'Watermelon Man', voorjaar 2009

CD-RECENSIES

**HENRY THREADGILL &
MAKE A MOVE**
Everybody's Mouth's a Book

HENRY THREADGILL'S ZOIOD
Up Popped the Two Lips
Pi Recordings

Bekijk Henry Threadgill op You Tube:
<http://www.youtube.com/watch?v=tVcdaoIC4Zk>

AVISHAI COHEN
Aurora
Blue Note

Bekijk Avishai Cohen op You Tube:
<http://www.youtube.com/watch?v=CC3rDcuIKEk>

De laatste jaren is componist/saxofonist/fluitist Henry Threadgill weinig productief geweest in het maken van albums. 'Everybody' Mouth's a Book' en 'Up Popped the Two Lips' dateren van 2001, en worden nu door Pi Recordings heruitgebracht. Daar mogen we blij mee zijn, want iedere noot van deze fascinerende Einzelgänger is wat mij betreft de moeite waard. De opnamen van zijn band Make A Move (die toen al wat langer meeging) dateren van februari 2001, die van Zooid (zijn nieuwe band) van april van dat jaar. Het is dus hollen of stilstaan met Threadgills studioactiviteiten. De bandleider noemde in een interview met All About Jazz 'Everybody's Mouth's a Book' een overgangsplaat. Met een bezetting van vibrafoon, gitaar, basgitaar en drums naast de fluit en altsaxofoon van de leider, is dit een van zijn gewoonste groepen van de laatste jaren. Maar de colorist Threadgill weet sinds Dolphy's 'Out to Lunch' heel goed hoe prachtig fluit en vibrafoon combineren. Verder zijn er de polyritmische drums van Dafnis Prieto, die de hondsmoeilijke partijen met het gemak speelt waarmee een andere drummer een vierkwartsmaatje erdoor jast. Threadgill is heerlijk op dreef in het laten scheuren en janken van z'n alt, waarmee hij de climaxen telkens weer een fractie weet uit te stellen tot het haast ondraaglijk wordt.

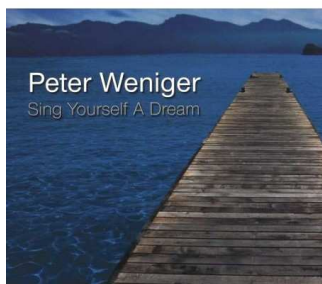
Op 'Up Popped the Two Lips' treffen we alleen Prieto aan uit de vorige sessie. Zooid kent verder een typische Threadgill-bezetting: ongebruikelijk, maar volstrekt natuurlijk klinkend. Waarom had nog niemand vóór hem bedacht dat akoestische gitaar, oud (Arabische luit), cello, tuba en drums het perfecte complement voor zijn eigen toeters zouden kunnen zijn? Prieto schittert ook hier weer, en José Davila (die eerder ook in Very Very Circus te horen was) vult met z'n tuba soepel de ritmische gaten op die Prieto open laat. Bijzonder is hoe weinig Arabisch Tarik Benbrahim zijn oud laat klinken. Het past binnen het compositorisch concept van Threadgill, want het laatste waar die op uit is, is het na-apen van niet-Westerse muziek (of wiens muziek dan ook – hij is volstrekt uniek). Het feit dat Zooid nog steeds bestaat, zegt wel iets over hoe tevreden de bandleider met z'n gezelschap is, al moet worden gezegd dat de oud en de cello anno 2009 wel uit het klankbeeld zijn verdwenen.

Herman te Loo

Avishai Cohen heeft als bassist een grote staat van dienst in de actuele jazz. Op zijn cd 'Aurora' speelt hij niet alleen bas, maar zingt de Israëliër ook een aantal Joodse liederen. Dat is wel even wennen. Pas bij de tweede keer draaien begon ik ze te waarderen. Als je met hem meegaat, is het heel mooi. De liederen komen onder meer uit de klassieke Joodse Ladino muziek, de middeleeuwse Spaans/Joodse liedtraditie. In de begeleiding zijn instrumenten als een drumpot en een oud (een Arabisch snaarinstrument, dat veel op een luit lijkt) te horen. Cohen heeft ook heeft een aantal eigen songs opgenomen. Op de instrumentale stukken ligt het accent op de bas. Waar mogelijk werkt Cohen lekker met blue notes. Het is smaakvolle muziek die meer in de lijn van de verwachting ligt. Doordat de Joodse folklore een grote invloed op het geheel heeft gekregen, is 'Aurora' een toegankelijke cd geworden. Wie de cd in de pc legt kan via een speciale website uitgebreide informatie over het project krijgen.

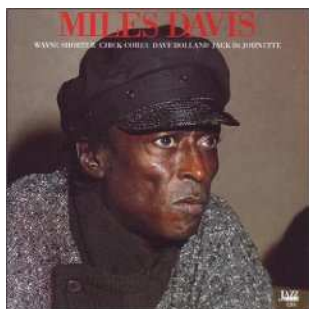
Hessel Fluitman

PETER WENIGER
Sing Yourself a Dream
 Skip Records

Bekijk Peter Weniger op You Tube:
<http://www.youtube.com/watch?v=6XRaNWZrYL4>

MILES DAVIS
Live in Paris 1969
 Jazzdoor

VERVOLG CD-RECENSIES

De Duitse tenorist/componist Peter Weniger (Hamburg 1964) is volgens mij hier totaal onbekend. In 1995 maakte hij een cd met het Metropole Orkest met arrangementen van Rob Pronk. De belabberde promotie en distributie van die serie cd's (M.O. met solisten) heeft Weniger niet gedeerd. Hij ging zijn eigen weg, speelde en studeerde in de VS en doceert tegenwoordig in Duitsland. Het geluid van Weniger is uitgesproken fraai. Het leunt aan tegen wat we kennen van Paul Gonsalves: precies het juiste percentage valse lucht trekkend, maar niet zo 'overdreven' als Ben Webster dat placht te doen. Al Wenigers muzikale kwaliteiten komen uitgebreid aan bod op de nieuwe cd 'Sing Yourself a Dream'. Dus, die toffe toon, zijn ritmische controle en zijn gave wat ingehouden techniek. Wel jammer dat alle twaalf stukken min of meer rond het mediumtempo blijven steken. Dat vraagt geduld van de luisteraar en geeft een lichte teleurstelling. Was er geen plaats voor een spetterende 'barnburner'? De overige kwartetleden zijn pianist Hubert Nuss, bassist Martin Wind en de Nederlander Hans Dekker op drums. Dekker woont en werkt al een paar jaar in Keulen en is in vaste dienst bij de WDR Big Band. Daar zal hij ongetwijfeld zijn energie wat meer kwijt kunnen.

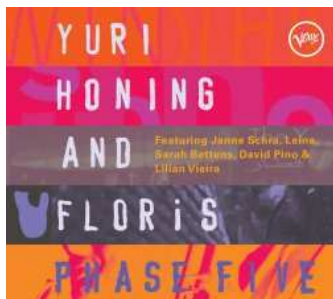
Jaap Lüdeke

Het Miles Davis Quintet met Wayne Shorter (sax), Chick Corea (p), Dave Holland (b) en Jack de Johnette (dr) is helaas slecht gedocumenteerd. Het bestond in de korte periode tussen 'In a Silent Way' en 'Bitches Brew', en maakte geen studioplaten. Dankzij Jazzdoor kunnen we opnieuw constateren hoe goed deze bezetting was. Want na 'It's About That Time', een opname van het Montreux-festival, komt het label nu met 'Live in Paris 1969'. Informatie op internet leert dat de opnamen helemaal niet in Parijs zijn gemaakt, maar in het Teatro Sistina in Rome (op 27 oktober 1969). Er zijn volgens het hoesje twee lange stukken te horen, 'Gemini' en 'Double Image', waarvan ik vermoed dat het complete sets zijn geweest. De eerste track wordt na 44 minuten weggedraaid, en de tweede kent na een kleine 33 minuten ook een fade-out. Tja, meer ruimte zit er niet op een cd, zo banaal zal het wel zijn. Verder lijken de tracklistings nergens op, want we horen ook thema's als Joe Zawinul's 'Directions' en 'Miles Runs the Voodoo Down' langskomen. Muzikaal is de cd zijn geld echter zeker waard, want deze Davis-band heeft bepaald iets magisch. Er is de vrijheid van het grote kwintet uit midden jaren zestig, het karakteristieke geluid van de Wurlitzer elektrische piano van Corea, en de perfecte combinatie van Holland en De Johnette, die net zo makkelijk jazz-, rock en funkgrooves spelen als open improvisaties. Dat laatste is vooral te horen bij de opening van 'Double Image', dat bij mij associaties oproept met het werk van Circle, het kwartet waarin Corea en Holland een jaar later met Anthony Braxton en Barry Altschul avant-garde gingen bedrijven. Heldere, open improvisaties, met Shorters sopraansaxofoon op z'n meest wringend en schurend, woest strijkwerk van Holland en allerlei fluitjes en belletjes. Als na een minuut of negen de leider zich erbij voegt, en het thema van 'Round Midnight' inzet, lijkt dat wel van een andere planeet te komen. Toch wordt de Monk-klassieker bepaald anders gespeeld dan tien jaar eerder: meer als een citaat, ingebed in het verschuivende mozaïek van het improviserende kwintet. Fascinerend, en aanbevolen om steeds opnieuw te beluisteren. **Herman te Loo**

YURI HONING AND FLORIS Phase Five

Universal Music

<http://www.myspace.com/yurihoningandfloris>

VERVOLG CD-RECENSIES

Met de zin 'Vocale popmuziek gebaseerd op instrumentele hardcore jazz' begint bijna dreigend de tekst op de binnenzijde van het omslag. Het album 'Phase Five' is de uitkomst van de samenwerking tussen saxofonist Yuri Honing en producer FLORIS. Iets preciezer, uit Honings omvangrijke werk zijn stukjes muziek geplukt die door producer Floris Klinkert bewerkt zijn. Dat wil zeggen, omgezet in 'loops', samples en beats die de basis vormen voor liedteksten van een aantal Nederlandse vocalisten waardoor in totaal twaalf liedjes zijn ontstaan. Dat klinkt ingewikkelder dan het is. Want zodra de plaat in de speler ligt horen we niets van ingewikkelde of gekunstelde productieprocessen maar krijgen we gewoon een ontzettend leuke plaat met heerlijk-jazzy getinte popliedjes, gezongen door vijf uitstekende vocalisten: Leine, Lilian Vieira (Zuco103), Janne Schra (Room Eleven), Sarah Bettens (vh K's Choice) en David Pino (El Pino & The Volunteers). En waar is Yuri Honing? Zoals gezegd, verstopt in de muzikale uitgangspunten van de nummers en direct hoorbaar in de toegevoegde saxofoonsoli. 'Phase Five' is een plaat die aantoont dat jazz ruimte creëert en grenzen verlegt. Misschien niet altijd zoals je verwacht, maar ook dat was en is eigen aan jazz. Honing en Klinkert laten dus precies horen hoe dat klinkt en hoe bestaand materiaal kan evolueren. Dat is dus fascinerend en wat je noemt verfrissend! Op 26 juni in het Bimhuis (cd-presentatie) en op 12 juli op het NSJF. **Frank Huser**

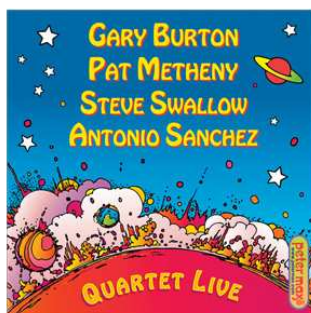
BURTON/METHENY/SWALLOW/ SANCHEZ

Quartet Live

Concord Jazz

www.garyburton.com

www.patmetheny.com

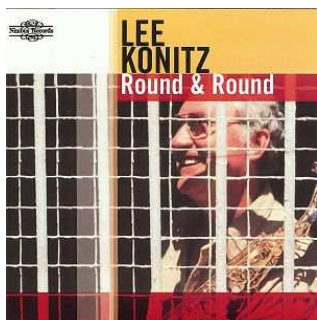
Gezien de samenstelling van het kwartet zou de plaat ook heel goed toegeschreven kunnen zijn aan het 'Gary Burton Quartet Revisited'. Immers naast vibrafonist Gary Burton waren gitarist Pat Metheny en bassist Steve Swallow in de jaren zeventig lid van het The Gary Burton Quartet. Voor de toen negentienjarige Pat Metheny betekende deelname aan het The Gary Burton Quartet zijn debuut als uitvoerend jazzmusicus. Het was zijn idee om opnieuw met het kwartet te gaan spelen, ditmaal met Antonio Sanchez als binnen deze formatie debuterend drummer. Het aanvankelijk als eenmalige reünieconcert bedoelde optreden op het jazzfestival in Montreal (2005) was zo succesvol dat besloten werd meer concerten te spelen. Het 'Gary Burton Quartet Revisited' was geboren en in 2006 startte een tournee die tot op heden voortduurt. 'Quartet Live' is een opname van het concert dat de band twee jaar geleden gaf in de Californische jazzclub Yoshi's en bevat repertoire dat de groep in de jaren '70 speelde waaronder door Chick Corea en Carla Bley voor de groep gecomponeerde stukken en werk van de groepsleden zelf. Het materiaal is bekend maar van enige sleetsheid is geen enkele sprake. Integendeel, het klinkt fris en nieuw. Hier spelen musici die elkaar feilloos weten te vinden. 'Quartet Live' is een uitzonderlijk hoogstaand toonbeeld van muzikale communicatie, met de polyfone dialogen van Burton en Metheny, het melodieuze spel van Swallow en de speelsheid van Sanchez. Bij herhaald luisteren en wanneer je de aandacht richt op het spel van de afzonderlijke musici, valt op hoe ingenieus het allemaal is. Zelfs de meer dan eens opgenomen Metheny compositie 'Question and answer' klinkt fonkelnieuw. Deze kwaliteit is zonder enige twijfel mede het gevolg van de optelsom van muzikale duo's binnen dit kwartet: Burton en Swallow, Swallow en Metheny, Metheny en Sanchez. Het zou me niet verbazen wanneer 'Quartet Live' over twintig jaar een document van historische waarde zal blijken te zijn. **Frank Huser**

Bekijk het Gary Burton Quartet:

<http://www.youtube.com/watch?v=mVbClndMfzM>

LEE KONITZ
Round & Round
Nimbus Records

VERVOLG CD-RECENSIES

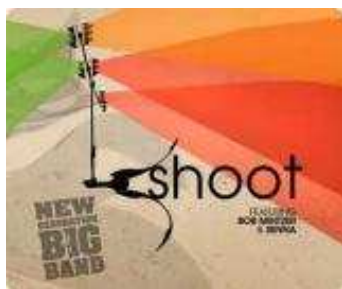
Saxofonist Lee Konitz (1927) heeft tientallen platen gemaakt. 'Round & Round' verscheen in 1988 bij Music Masters en wordt nu door Nimbus Records opnieuw uitgebracht. Konitz wordt begeleid door Fred Hersch aan de piano. Mike Richmond en Adam Nussbaum spelen respectievelijk bas en drums. Konitz, toen goed zestig en al veertig jaar actief musicus, vond het blijkbaar leuk om de stukken op 'Round & Round' in $\frac{3}{4}$ -maat om te zetten. Dat vereist concentratie. De veranderde maatsoort geeft hier en daar wel een onwennig gevoel. Het lijkt alsof de stukken wat wringen. Meestal rolt de muziek echter mooi door. 'Giant Steps' is een lastige klus in $\frac{3}{4}$ -maat. Fred Hersch grijpt in zijn solo terug naar het strakke van een vierkwartsmaat. Konitz is rechter in de leer en herstelt dit even later weer. Wel lijkt het zo nu en dan alsof de swing en de karakteristieke vering van de walsmaat ontbreken. In de ballad 'Loverman' is in de afwijkende maatsoort een moeilijke klus. Konitz lost dat op met hopfiguren en versieringen. Voor het overbekende 'Bluesette' is de $\frac{3}{4}$ -maat het gedoodverfde ritme. Het wordt hier precies zo uitgevoerd als componist Toots Thielemans het heeft bedoeld.

Hessel Fluitman

NEW GENERATION BIG BAND
Shoot

Eigen beheer

<http://www.newgenerationbigband.com/>

In de Nederlandse big bandwereld vind je orkesten in alle maten en soorten. Van workshoporkesten tot en met wereldwijd vermaarde bands als het Jazzorkest van het Concertgebouw en het Dutch Jazz Orchestra. De New Generation Big Band is een bigband met jonge professionals en een eigentijds accent. De band heeft onder anderen Maarten Hogenhuis, Remco Keijzer, Iman Spaargaren, Kees van Dooremalen en Miguel Martinez op sax en Bart Lust op trombone. 'Shoot' is zijn tweede cd. De plaat start fors en opgewonden met 'Durban Poison', geschreven door Ben Herman en gearrangeerd door Robbert Scherpenisse. In 'Hang up your Hang Ups' van Herbie Hancock verkent Remco Keizer de mogelijkheden van zijn EWI. Gasttenorist Bob Mintzer staat centraal in twee stukken van Russell Ferrante. Zangeres Senna geeft in haar eigen compositie 'Have you ever' blijk over veel jazzgevoel te beschikken. In haar in up-tempo gespeelde 'Chase the Pase' zeilt ze mooi over de maat heen. 'Shoot' bevat intensieve hedendaagse bigbandmuziek en is een attractieve opvolger van het wat trendy 'Had je wat?!', het debuut uit 2007.

Hessel Fluitman

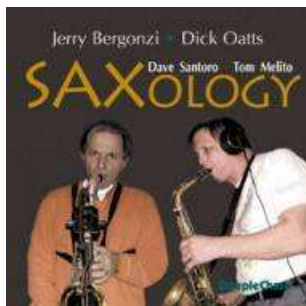
Bekijk de New Generation Big Band:

<http://www.youtube.com/watch?v=0RP2SzFqs18>

JERRY BERGONZI/DICK OATTS

Saxology

SteepleChase Records

De producer van het Deense SteepleChase Records, Nils Winther, heeft goed in de gaten wie hij van de huidige generatie Amerikaanse saxofonisten voor zijn label moet uitnodigen. Vroeger waren dat bij uitstek coryfeeën als Dexter Gordon en Jackie McLean. Tegenwoordig heeft hij met Stephen Riley en Bergonzi/Oatts weer een stel aanvallende 'rieten' in huis. Op 'Saxology' van het laatstgenoemde tweetal, staan vijf stukken van de basist Dave Santoro. De overige twee zijn van Dick Oatts. Deze combinatie alt- en tenorsaxofoon doet zeker in Santoro's 'Cranial Bypass' enigszins denken aan de gloriejaren van pianist Lennie Tristano met de saxofonisten Lee Konitz en Warne Marsh. Bergonzi en Oatts, allebei zeer gewild als docent, zijn gedegen musici. Het is opvallend dat beiden met veel bravoure enorme intervallen met het grootste gemak kunnen behappen en evengoed hun instrumentbeheersing met die grijpprage vingers in dienst stellen van het pakkende repertoire. Die meneer Winther weet wel wie hij moet kiezen.

Jaap Lüdeke

Bekijk Jerry Bergonzi op You Tube:

<http://www.youtube.com/watch?v=Z5Dj4eXN11M>

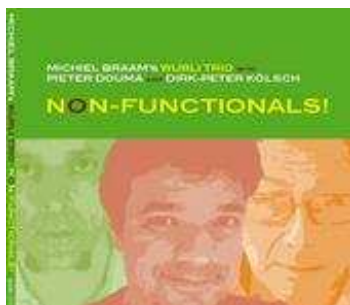
VERVOLG CD-RECENSIES

MICHEL BRAAM'S WURLI TRIO

Non-Functionals!

BBB

<http://www.michielbraam.com>

Als tiener kreeg Michiel Braam op de muziekschool De Lindenberg in Nijmegen een elektrische piano van het merk Wurlitzer onder de vingers. Het was het begin van een mooie liefdesgeschiedenis die vier jaar geleden leidde tot de formatie van een nieuw trio, naast zijn vaste driemanschap met Wilbert de Joode en Michael Vatcher. Het Wurlli Trio wordt gecompleteerd door drummer Dirk-Peter Kölsch en Pieter Douma, die allerhande (semi-akoestische) basgitaren bespeelt. Al eerder brachten ze een cd uit, 'Hosting Changes', uitgaande van hetzelfde muzikale materiaal als het andere trio ('Change This Song'; zie mijn rensie in Jazzflits jaargang 4 No. 4).

Op deze nieuwe plaat 'Non-Functionals!' verkent de groep zijn eigen horozonten: de voor de hand liggende muzikale associaties van de bezetting. Veel van de negen 'Non-Functionals' kennen een dwingende groove, met een hoog funkgehalte, en veel Miles-gevoel. Nummer drie is een goed voorbeeld van deze drie ingrediënten. En nummer vijf loopt na een funky opening uit in een atmosferisch deel met veel echo, dat aan 'In a Silent Way' doet denken, het stuk dat de jonge Braam op de Nijmeegse muziekschool speelde. Overigens moet wel worden opgemerkt dat het Michiel Braam-gehalte in alle stukken fier overeind blijft. Gekke stop-en-start-stukjes (1 en 9), vrolijke huppemelodietjes (8) en een Monk-achtige ballad (4, met een sexten-loopje dat meteen 'Misterioso' oproept) horen allemaal tot het smeùige mengsel dat het Wurlli Trio definitief op de kaart zet. Douma en Kölsch zijn strak waar dat nodig is, en speelt waar het kan. Ze maken van 'Non-Functionals!' de meest toegankelijke plaat uit Braams oeuvre.

Herman te Loo

PAUL CHAMBERS QUINTET

With Donald Byrd, Cliff Jordan,

Tommy Flanagan, Elvin Jones

Blue Note Records

Op tenorist Clifford Jordan na, hij komt uit Chicago, heeft de rest van het Paul Chambers Quintet op deze Blue Note 1564 (trompettist Donald Byrd, pianist Tommy Flanagan en drummer Elvin Jones) alles te maken met de voormalige jazzstad Detroit. Hoewel, leider/bassist Paul Chambers (1935-1969) staat wel te boek als een 'Detroiter', maar is in Pittsburg (PA) geboren. Uiteindelijk kwamen ze allemaal in New York terecht. Daar moest je nou eenmaal zijn om op te vallen bij pers en publiek.

Tussen 1955 en 1963 baste Chambers bij trompettist Miles Davis en daarvan kennen we hem vooral. Die periode bij 'Inky' (zoals Miles in kleine kring werd genoemd) was voor Mr. P.C. een langgerekt hoogtepunt. Toen ook maakten wij kennis met de snerpemde gestreken bassolo's waarmee hij beroemd werd. Eerder dan trompettist Donald Byrd gaf tenorist Clifford Jordan hier (1957) al blijk van persoonlijke karakteristieken in zijn spel. Leiders Max Roach en Charles Mingus hadden dat ook snel door. Donald Byrd zat nog vast aan de nalatenschap van zijn grote voorbeeld, Clifford Brown. Bij Tommy Flanagan kon je al horen dat zijn aanslag op de piano een handelsmerk zou worden. En drummer Elvin Jones liet destijds nog weten waar de eerste tel moest vallen, bij Coltrane werd dat later (1960) een zoekplaatje. Tezamen vormden deze topmusici een tamelijk hechte groep die de inspiratie bepaald niet eens uit het gekozen repertoire hoefde te halen. Sinds die tijd bij Miles wisten we hoe goed Paul Chambers kon bassen. Zijn compositorisch vermogen was minder.

Jaap Lüdeke

VERVOLG CD-RECENSIES

IZALINE CALISTER

Speranza

Brigadoon

<http://www.izalinecalister.com/>

Om het jaar heeft zangeres Izaline Calister vanaf 2000 een solo-cd uitgebracht. Voor 'Speranza', haar vijfde cd sindsdien, had ze een jaar meer nodig. Op één na zijn alle stukken van de zangeres zelf. Calister zocht voor elk nummer naar musici die de songs op de door haar gewenste manier konden uitvoeren. Ze kregen precies te horen wat er van hen werd verwacht. Zo hield de zangeres het hele proces in eigen hand. De songs op 'Speranza' zijn daarom nog weer persoonlijker dan op voorgaande platen. Als vanouds zijn de teksten in het Papiamentu, de moedertaal van de zangeres. Het geluid is evenwel intiemer geworden, kleiner, eigener. Maar daarom niet minder boeiend. Het stuk 'Porrin' (Eindelijk) is hiervan het beste voorbeeld. Calister zingt het met alleen pianobegeleiding. In 'Awa', (Water) het daaropvolgende lied, breidt ze de pianobegeleiding uit met twee drumvellen. Alles overziend is 'Speranza' een hoogstaande cd. Calister heeft een lange weg afgelegd sinds ze vijftien naar geleiden begon bij Jasper van 't Hof's knallende Pili Pili. Met deze cd is haar ontwikkeling tot singer/songwriter afgerond.

Hessel Fluitman

FRED FRITH/ARTE QUARTETT

Still Urban

The Big Picture

Intakt Records

Als gitarist en improvisator kent Fred Frith een enorme staat van dienst bij groepen uit de rock avant-garde als Henry Cow, Art Bears, Massacre, Skeleton Crew, en natuurlijk het legendarische Naked City van John Zorn. Als componist is hij minder bekend, maar het Zwitserse Arte saxofoonkwartet maakt graag van zijn diensten gebruik. De cd's 'Still Urban' en 'The Big Picture' leggen verslag van een vruchtbare samenwerking. Liefhebbers van het gitaarspel van de grootmeester komen niet echt aan hun trekken, want hij beperkt zich op 'Still Urban' tot een uiterste minimum, en in de twee composities op 'The Big Picture' is hij zelfs helemaal niet te horen. Het negendelige 'Still Urban' kent een groot scala aan sferen, van experimenteel en noisy tot melodieus en romantisch. Vooral in dit laatste toont Frith zich Brits in zijn melodieën, die de sporen van de rijke volkmuziektraditie en de 'pastorale' gecomponeerde muziek van Delius en Vaughan Williams dragen. 'Nervous When I Turned' of 'Near Future Faith' zijn er goede voorbeelden van. Het Arte Quartett kan er laten horen hoe mooi de vier saxofoons samenklinken. Maar de vier Zwitsersers zijn evengoed thuis in een stukje scheurwerk, met de denderende gitaar van de componist, zoals in 'Door Won't Open, Door Won't Close'.

'Freedom in Fragments' dat op 'The Big Picture' staat, heeft een zelfde soort samenstelling als 'Still Urban'. Het bestaat uit 23 kortere stukken (in lengte variërend van vijftien seconden tot ruim acht minuten) waarvan er hier vijftien zijn opgenomen. Frith schreef het oorspronkelijk (in 1994) voor het Amerikaanse ROVA Saxophone Quartet, dat het ook opnam voor het Tzadik-label. Ook hier weer geestige collage- en zap-stukken zoals het aan John Zorn opgedragen 'Hopscotch' en 'Red Rag', een soort uit de bocht vliegende Jelly Roll Morton-pastiche. Het speciaal voor het Arte Quartett gecomponeerde 'The Big Picture' bevat een niet-uitgeschreven partij voor twee improvisatoren. Bij de première waren dat Frith zelf en saxofonist Urs Leimgruber. Hier worden de honneurs waargenomen door pianiste Katharina Weber en drummer Lucas Niggli. Ze vormen een mooi contrast met de genoteerde partijen voor de vier blazers.

Zie ook: <http://www.arte-quartet.com>.

Herman te Loo

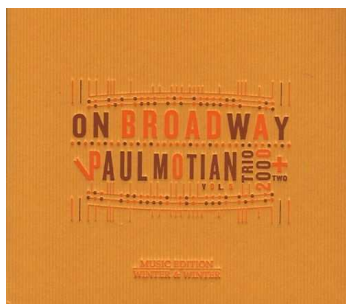
VERVOLG CD-RECENSIES

DUO HERO'S
Own/Heroes
 Eigen beheer
<http://www.shoepair.com>

De cd 'Own/Heroes' van het Duo Hero's? Lezer, laat u niet meteen afschrikken. Het betreft een project waar twee heren met de beste bedoelingen en met verve aan hebben gewerkt. Die heren zijn Henri Bok op basklarinet en Rob van Bavel op piano. 'Own' slaat op eigen werk van Bok en Van Bavel. De 'Heroes' zijn hun beider helden, rietblazer Eric Dolphy en pianist Bill Evans. 'Own' en 'Heroes' zijn twee aparte cd's. Bok hoorde Dolphy voor het eerst op 'Last Date' uit 1964 en raakte volledig in de ban van zijn ongehoorde intervallen, met name op basklarinet. Daardoor staan er op 'Heroes' werken van Dolphy als 'Miss Ann', en '245'. Van Bavel heeft, haast vanzelfsprekend, Bill Evans hoog op zijn favorietenlijstje staan. De 'Bill Evans Suite' bevat dan ook 'Time Remembered', 'Very Early', en het in dit geval moeilijk te omzeilen 'Waltz for Debby'. Rob van Bavel verzorgde de arrangementen en soleert in alle stukken heel levendig. Henri Bok daarentegen moet het kennelijk hebben van zijn toon, maar in zijn spel ontbreekt de 'swingfeel'. Het is aanmerkelijk dat hij na dit ambitieuze project weer snel opduikt in zijn eigen metier, de klassieke kamermuziek, onder meer. Want in die internationale kringen heeft hij een naam op te houden.

Jaap Lüdeke

PAUL MOTIAN TRIO 2000 + TWO
On Broadway Vol. 5
 Winter & Winter

'On Broadway Vol. 5' is alweer de twintigste cd die door Winter & Winter van het Paul Motion Trio in de loop van ongeveer vijftien jaar is uitgegeven. Op deze cd bestaat het trio naast de slagwerker en naamgever, uit Thomas Morgan op bas en Loren Stillman op altsaxofoon. Daarnaast spelen mee: Michaël Attias, op alt en baritonsax en Masabumi Kikuchi op piano. Deze laatste was ook lid van oudere edities van dit trio + two. Hun muziek laat zich goed beschrijven aan de hand van 'Just as Gigolo'. Traag meanderen de onderzoekende improvisaties zich rond het thema van dit stuk. Mede door het langzame tempo is de muziek behoorlijk abstract, maar toch blijft het thema als rode draad duidelijk herkenbaar. De solisten blijven er dichtbij als ze hun eigen ding doen. Ook in het unisono leggen de blazers hun eigen accenten, zodat je de beide saxofonisten goed kunt onderscheiden en volgen. In het samenspel blijven ze als individu herkenbaar. Door zijn fijne dromerige notenkeus bepaalt de pianist voor een belangrijk deel de kleur van de muziek. Het is jammer dat hij voortdurend met de melodie mee broemt. De muziek swingt niet in de conventionele zin, maar is eerder droog te noemen. Het Paul Motian trio 2000 + two heeft een intrigerende cd gemaakt.

Hessel Fluitman

LEO PARKER
Rollin' with Leo
 Blue Note Records

Een ding is zeker: van alle Amerikaanse baritonsaxofonisten is Leo Parker de minst bekende. Gek genoeg had dat niets te maken met zijn muzikale vaardigheden, want Parker toeterde er in de jaren veertig vrolijk op los. Aanvankelijk speelde hij altsaxofoon maar toen Billy Eckstine voor zijn grote orkest vol jonge boppers een 'bari' nodig had, kocht hij voor hem een baritonsax. In de jaren veertig ging het Leo Parker zeker voor de wind. Hij speelde bij saxofonist Coleman Hawkins (eerste bebop-date), trompettist Dizzy Gillespie, saxofonist Benny Carter, pianist Sir Charles Thompson en saxofonist Dexter Gordon. Dat zat wel goed. In de jaren vijftig verdween Leo Paker uit het zicht, hoofdzakelijk doordat de dope met hem aan de haal was gegaan.

VERVOLG CD-RECENSIES

Die gulzigheid nekte zijn loopbaan volledig. Pas in 1961 tipte saxofonist Ike Quebec (scout voor Blue Note) Alfred Lion. Parker debuteerde dat jaar bij Blue Note met 'Let Me Tell You 'Bout It'. Deze 'Rollin'with Leo' laat andermaal horen dat hij tot een ware topper had kunnen uitgroeien als zijn gezondheid maar in orde was gebleven. Er waren bij Blue Note zelfs plannen om in de maanden na deze opname nog een stel registraties met Dexter Gordon vast te leggen. Maar helaas, Leo Parker overleed in 1962, op 46-jarige leeftijd. Als 'jumpende bebopper' had hij nog menig feestje kunnen opvrolijken, alleen de tijd daartoe ontbrak.

Jaap Lüdeke

Verwacht van Dr. Lonnie Smith geen vernieuwing. Want ook op 'Rise Up' speelt de organist de muziek waar hij goed in is en waardoor hij bekend is geworden: funk, en wel hele vette! Smith heeft een indrukwekkend oeuvre. Al in 1969 werd hij door het tijdschrift Downbeat 'Organ keyboardist of the year' genoemd. De cd bevat negen composities waarvan de helft van Smith. Naast Smith horen we Peter Bernstein op gitaar, Donald Harrison op altsaxofoon en Herlin Riley op drums. Uiteraard zorgen de voeten van de organist voor de baspartijen. Hij doet ook wat vocaal, maar instrumentaal is hij beduidend beter. Voor Bernstein is dit de derde cd met Smith. Ze passen dan ook goed bij elkaar. Drummer Riley is te horen op producties die heel wat behoudender zijn dan 'Rise Up'. In 'And The World Weeps' opent hij precies zoals hij dat bij zijn vroegere werkgever Wynton Marsalis deed op diens cd 'The Majesty Of The Blues'. Een begrafenis mars die dit keer niet duidt op Marsalis' 'The Death Of Jazz'. Maar de uitkomst is net zo dramatisch; de baspedalen zorgen voor een bedrukte sfeer. 'Sweet Dreams' van Annie Lennox is mysterieus, met inbreng van altist Harrison. Maar verder is het - langzaam of snel - 'funky stuff' dat de klok slaat.

Peter J. Korten

Pianist John Taylor speelt veel voor Camjazz, vaak aan de zijde van trompettist Kenny Wheeler. Maar 'Phases' is weer een soloalbum. De Britse pianist hoort bij de grotere hedendaagse pianovirtuozen. Vooral op het label ECM is heel wat moois van hem te vinden, in diverse bezettingen. Elf stukken op de cd zijn van Taylor. Eén compositie is van Kenny Wheeler: 'Fedora'. Met schijnbaar gemak speelt hij de cd (54 min.) vol. Het album is heel direct opgenomen; afspelen met een groter volume maakt het geluid bepaald niet mooier. De pianist heeft een gevarieerde aanslag, zijn spel met een uiterst serieuze benadering. Soms is de muziek sterk klassiek beïnvloed. Zoals in 'Prelude N.3'. Het doet denken aan de Zweedse Esbjörn Svensson. Verstild en weids. Ook in 'Winter' klinkt geen vrolijkheid maar verstilde romantiek. Dansende sneeuw kristallen dwarrelen op en neer. Het uitgebouwde thema stoelt op eenvoud en het lijkt of je het al eerder hoorde. Maar waar? 'Foil' en 'Duetto' zijn intense duetten van vleugel en celesta. Taylor speelde beide partijen in, waarbij het ene instrument enthousiast tegen het andere ingaat. 'Eulogy' is orkestraal, lyrisch en uitbundig. Daar tegenover staat de intimiteit waarmee de pianist kan musiceren. Dat alles toont de enorme veelzijdigheid van Taylor. Gevoel voor finesse is altijd het stabiele fundament voor zijn composities.

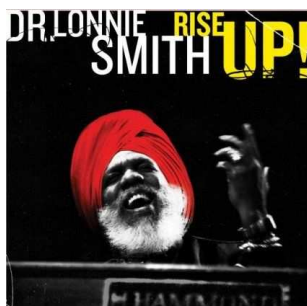
Peter J. Korten

DR. LONNIE SMITH

Rise Up

Palmetto

<http://www.drLonnieSmith.com/>

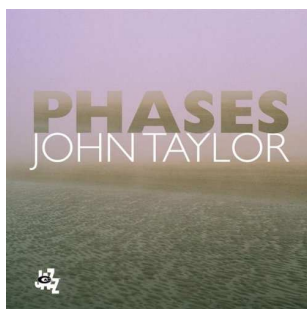

JOHN TAYLOR

Phases

Camjazz

<http://www.johntaylorjazz.com/>

Beluister John Taylor op You Tube:

<http://www.youtube.com/watch?v=FiTYd2TwpKA>

DIANA KRALL
Quiet Nights
Verve Records

<http://www.dianakrall.com>

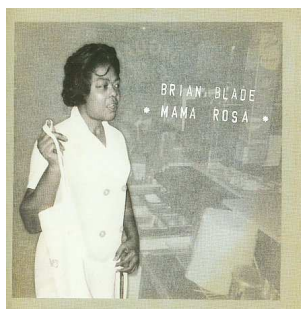

Beluister Quiet Nights op You Tube:

http://www.youtube.com/watch?v=vQI_88NXWAE

BRIAN BLADE
Mama Rosa
Verve Forecast

<http://www.brianblade.com>

Bekijk Brian Blade op You Tube:

http://www.youtube.com/watch?v=oNWa9_tcnw

VERVOLG CD-RECENSIES

Als een lichte bries die de zwoele zomer voor even van haar klamheid ontdoet. Waar in het getemperde licht van de volle maan de stille nacht omlijst wordt door fluisterend gesproken amoureuze bekentenissen. Vocaliste/pianiste Diana Krall is op haar twaalfde album het pad van de Braziliaanse Cupido gekruist. Met een collectie breed georkestreerde en ingetogen gespeelde ballades, met een hoog bossa nova gehalte, creëert ze een sfeer van bijna erotische innigheid. Naast haar vaste band, met gitarist Anthony Wilson, John Clayton op contrabas, drummer Jeff Hamilton en percussionist Paulinho Da Costa, wordt Krall vergezeld door een groot orkest, geleid door Claus Ogerman die ook verantwoordelijk is voor de arrangementen en eerder aan Kralls album 'The look of love' (2001) meewerkte. Met onder meer klassiekers als Bacharach's 'Walk on by', Jobims 'The boy from Ipanema' (door vrouwelijke vocalisten wordt het oorspronkelijke 'girl' vaak vervangen door 'boy') en uiteraard diens 'Quiet Nights' (oorspronkelijk 'Corcovado'), is 'Quiet Nights' een verzameling compositorische hoogtepunten uit het Braziliaanse bossa nova arsenaal. Het album kent een uitstekende balans. Ook de meer up-tempo gespeelde nummers hebben een bescheiden timbre waardoor het gemoedelijke karakter bewaard blijft. Ook op dit album laat Krall horen dat ze niet alleen een getalenteerd pianiste is maar ook een uitstekend vocaliste. Frasering en timing zijn goed verzorgd. Met haar fluweelzachte stem, met die mooie altgetinte klankkleur, schept ze een sfeer die intimiteit en muzikaliteit goed verweven.

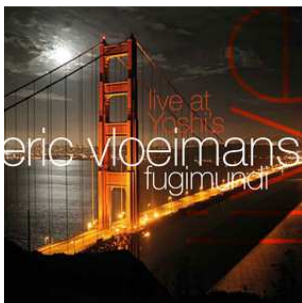
Frank Huser

Schrijver dezes kende enige aarzeling bij het te berde brengen van dit eerste album van zanger/gitarist Brian Blade, die inderdaad dezelfde is als jazzdrummer Brian Blade. Om maar meteen met de deur in huis te vallen, dit is geen 'straight ahead' jazzalbum en geen typische drummerplaat. De rubrieken 'singer-songwriter' of 'Americana' zijn wellicht meer gepast. Maar categorieën zijn irrelevant en op z'n minst kunstmatig. Brian Blade is voor jazzliefhebbers vooral de drummer van Brian Blade & The Fellowship Band, de formatie waarmee Blade drie albums produceerde. Daarnaast is hij bekend als drummer in onder meer het huidige kwartet van Wayne Shorter. Maar jazz is niet het enige segment waarin Blade zijn sporen heeft nagelaten. Zo was hij ook drummer bij mensen als Joni Mitchell, Emmylou Harris, Norah Jones en Bob Dylan. Dat tekent dus zijn brede interesse en de genoemde namen zeggen ook iets over de stijl van zijn werk als singer-songwriter. 'Mama Rosa' is zijn eerste plaat waarop hij zich als zanger/gitarist/pianist presenteert. De plaat bevat dertien eigen composities, waaronder drie instrumentale nummers. Het karakter van de muziek is het beste te omschrijven als landerig, bijna dromerig met een trage tred, met vleugjes blues en folk. Het repertoire is vergelijkbaar met akoestische werk van Neil Young en Stephen Stills. Naast instrumenten als piano, bas, drums, akoestisch en elektrisch gitaar is de pedal steel gitaar bepalend voor het karakter en de sfeer op de plaat. 'Mama Rosa' is een schitterende sfeervolle plaat, met intelligent gemaakte nummers, mooie harmonieuze vocalen en subtiele instrumentaties.

Frank Huser

ERIC VLOEIMANS' FUGIMUNDI
Live at Yoshi's
Challenge

<http://www.ericvloemans.com/>

Bekijk Fugimundi op You Tube:

<http://www.youtube.com/watch?v=3Y0izaxU8YQ>

HIROMI
Live in Concert
Telarc

<http://www.hiromimusic.com/>

Bekijk de trailer van deze dvd:

<http://www.youtube.com/watch?v=IQdivmdNtes>

VERVOLG CD-RECENSIES

Eric Vloeimans toerde met zijn formatie Fugimundi in oktober 2008 door de VS en nam het concert dat hij gaf in Yoshi's Jazz Club Oakland op. Europese kamerjazz in Amerika? Jazeker, en de muziek werd door een enthousiast publiek ontvangen. Fugimundi bestaat uit Eric Vloeimans op trompet, Harmen Fraanje op piano en Anton Goudsmit op gitaar. Alle drie zijn ze rasechte lyrische improvisatoren. Avonturiers die niet bang zijn om conventies te negeren of ze juist weten om te buigen tot iets ludieks.

Vloeimans maakt boeiende muziek met deze ongebruikelijke bezetting. Hij juicht door zijn trompet, maar soms klinkt er pure tragiek. Zoals in 'Fatima'. Dit stuk wordt heel subtiel opgebouwd. Eric speelt het thema fluisterzacht en als Goudsmit bijvalt ontstaat iets lieflijks. Opmerkelijk is ook de rol van Fraanje. Zijn muzikale karakter is gegroeid en wat heeft hij veel moois te zeggen in zijn spel! Bijvoorbeeld in de enige standard van de cd: 'Somewhere over the rainbow'. Alle overige stukken werden door Vloeimans, Fraanje en Goudsmit geschreven. Daaronder zit een heuse blues! Columnist Martin Bril schreef de hoestekst. De aanleiding daarvoor was een stuk in de Volkskrant over Vloeimans' cd 'Summersault'. Bril had daarvoor nog nooit van de trompettist gehoord. Vloeimans zei in het tv-programma 'De Wereld Draait Door': "Het was het mooiste wat iemand ooit over mijn muziek zou kunnen schrijven". Nadat hij de 'vloeiendheid' van de naam Vloeimans beschrijft zegt Bril: "Iedere kunstenaar, groot en klein, is op zoek naar zichzelf. Maar weinigen slagen. De meesten falen omdat ze niet zichzelf durven zijn. Dat is wat Eric Vloeimans zo fascinerend maakt; hij vloeit zichzelf de kunstenaar die hij is". Bril overleed zowat gelijktijdig met het uitkomen van het album. Vloeimans is een kunstenaar en 'Live at Yoshi's' is een kunstwerkje. **Peter J. Korten**

DVD-RECENSIE

Hiromi (Uehara) móét je live gezien hebben. Ze komt deze zomer naar North Sea Jazz. De dvd 'Live in Concert' (1,34; 16:9) is echter wel een goed alternatief voor wie dat optreden moet missen. De dvd bevat opnamen die gemaakt zijn toen de Japanse pianiste optrad in de Shinagawa Stellar Ball (Tokio) op 2 december 2005. Hiromi (1979) speelt met de groep die nu Hiromi's Sonicbloom heet; Tony Grey op elektrische bas en Martin Valihora op drums. Het trio speelt negen stukken in uiteenlopende stijlen maar altijd gestoeld op het fusion-fundament van bas en drums. De pianiste speelt bijzonder uitbundig en haar snelheid is ongekend. Soms is de muziek traditionele pianotrio-jazz, dan weer poppy. Vaste kenmerken zijn Hiromi's huppelende toucher en haar vrolijke ondertoon. Dat toont ze bijvoorbeeld in 'Old Castle, By The River, In The Middle Of A Forest' van Chick Corea. Af en toe is een klassieke onderlaag in haar spel te horen. Hiromi kijkt regelmatig ondeugend de zaal in. Zitten haar ouders misschien op de eerste rij? Het trio speelt heel strak en met een ijzersterke timing. Valihora geeft een lange, spectaculaire drumsolo in 'Dancando No Paraiso'. En doordat Grey op een elektrische bas speelt is 'Live in Concert' een productie die ook jongeren zal aanspreken. De dvd-hoes bevat heel weinig informatie over de muziek. Dat maakt het concert echter niet minder interessant. Anderhalf uur lang kunnen we genieten van pure virtuositeit. **Peter J. Korten**

CONCERTVERSLAGEN

TERENCE BLANCHARD

Bezetting:

Fabian Almazan (p),
Walter Smith III (ts),
Terence Blanchard (tp),
Kendrick Scott (dr)
Derrick Hodge (b).

Datum en plaats:

2 mei 2009,
Lantaren/Venster,
Rotterdam.

Het kwintet van trompettist Terence Blanchard speelde 2 mei in Rotterdam vooral lange stukken. Met zo'n 135 bezoekers was de zaal van Lantaren/Venster goed gevuld.

(Foto: Joke Schot)

METROPOLE ORKEST

Bezetting:

Metropole Orkest
onder leiding van John Clayton
met als gasten:

Ronnie Cuber (bs),
Randy Brecker (tp),
Conrad Herwig (tb).

Datum en plaats:

26 april 2009,
De Oosterpoort,
Groningen.

Omdat het Metropole Orkest wat weinig jazz in het jaarprogramma had, de directeur een liefhebber van Charles Mingus is en deze bassist/orkestleider dertig jaar geleden overleed, kwam er een Mingus Tribute. Zo kan het gaan met programmeren. Het eerbetoon werd in Amsterdam en Groningen uitgevoerd. In het noorden speelde het orkest, onder leiding van eveneens bassist/orkestleider John Clayton, Mingus zoals Mingus gespeeld hoort te worden: fel, overtuigend, warm, vol, schetterend, maar ook liefdevol en intiem. Het orkest bracht de muziek zo swingend, dat Tom Trapp, één van de arrangeurs, bijna niet stil kon zitten. "Het is muziek om op te dansen", zei hij, "bijna rock 'n roll, man!" Aan het eerbetoon werkten zes arrangeurs mee, onder wie Ilja Reijngoud (twee bijdragen), John Clayton (vier bijdragen) en dus Tom Trapp (drie bijdragen). De meeste stukken kwamen uit de periode rond 1959-1960. In alle arrangementen kwam de geest van Mingus volledig tot zijn recht. De dirigent had een prachtig ingetogen arrangement van 'Selfportrait in Three Colors' gemaakt.

Voor het project waren drie leden van de huidige Mingus Big Band als gastsolist uitgenodigd: baritonsaxofonist Ronnie Cuber, trompettist Randy Brecker en trombonist Conrad Herwig. Die wisten wat hun te doen stond. Met zijn jazzrockachtergrond klonk Randy Brecker van de drie het scherpst. Ronnie Cuber speelde vloeiend als Gerry Mulligan. Conrad Herwig moest als derde solist voortdurend 'namaaien'. Dat deed hij met verve. Hij deinsde er niet voor terug om in een fel stuk zijn solo vanuit een zachte grondtoon op te bouwen. Bij het slotapplaus liep dirigent John Clayton snel weg. Hij gaf zo de bijval volledig aan het orkest. Een terechte geste van hem, want het had grote klasse getoond. Voor wie het allemaal nog eens zelf wil horen besteedt Radio 6 op 13 juni in 'De Zaterdag van Zes' uitgebreid aandacht aan het Amsterdamse concert. Meer info hierover is te vinden op <http://zaterdagavond.radio6.nl/>. In de agenda zetten en andere afspraken afzeggen.

Hessel Fluitman

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

TOMASZ STANKO QUARTET**Bezetting:**

Tomasz Stanko (tp),
 Marcin Wasilewski (p),
 Slawomir Kurkiewicz (b),
 Michal Miskiewicz (dr).

Datum en plaats:

9 mei 2009,
 Lantaren/Venster,
 Rotterdam

Tomasz Stanko tijdens een bassolo van Slawomir Kurkiewicz.
 (Foto: Joke Schot)

Een kaal hoofd, baardje, zware bril, colbertje, smalle broekspijpen en hagelwitte sneakers. Tomasz Stanko (1942) is een jonge denker. Dat blijkt uit zijn muziek en uit de keus voor zijn bandleden. Hij heeft zijn jonge medemusici al geruime tijd onder zijn hoede en ze zo opgeleid dat ze onder leiding van Wasilewski ook als zelfstandig trio opereren. Die lange tijd van samenwerking resulteerde in een geraffineerd concert. Bijzonder was de afwezigheid van papier. Er was geen bladmuziek en ook geen zichtbare setlist. Ook was er geen twijfel of overleg over het volgende stuk dat gespeeld moest worden. De opbouw van het optreden was erg zorgvuldig en heel strak gepland. De lange lijnen die zo kenmerkend zijn voor Stanko werden afgewisseld door vlottere stukken. Vooral in up-tempo was er sprake van een vierenheid. Een van de stukken opende razendsnel swingend. Even later stortte het tempo volledig in en ontstonden er hoekige free-jazzfiguren. Daarna kroop het tempo langzaam weer omhoog tot up-tempo. Vooral pianist Wasilewski was erg energiek. Hij kon niet stilzitten en zijn solo's bestonden uit aaneengeregen spitsvondigheden. En dan die bas... Kurkiewicz bleek een voorkeur te hebben voor de dikste snaar en gebruikte die heel harmonisch. Fantastisch! Kortom; vier gedreven en vakbekwame jazzmuzikanten die ook nog eens durf en initiatief toonden. Mede dankzij een goed geluid een memorabel concert.

Peter J. Korten

VERVOLG CONCERTVERSLAGEN

TRIO BBG**Bezetting:**

Michiel Borstlap (p),
Han Bennink (dr),
Ernst Glerum (b).

Datum en plaats:

16 mei 2009,
Meer Jazz Festival,
Hoofddorp.

ingezonden mededeling

JAZZ IMPULS

dubbelconcerten

Voor de pauze:-1 / Na de pauze:-2

1. The Missionary band
 2. Kim Hoorweg Band
- 29-05-09 De Meervaart - Amsterdam

1. Dimitar Bodurov Kwartet
 2. Margriet Sjoerdsma Kwintet
- 28-05-09 Concertgebouw - Amsterdam

1. Ack van Rooyen Kwintet
 2. Soesja Citroen Trio
- 04-06-09 Schouwburg De Maag - Bergen op Zoom

Groove Night
27-05-09 - Pakhuis de Zwijger – Amsterdam

www.jazzimpuls.nl

In Hoofddorp vond van 15 tot en met 17 mei voor de vijftiende keer het jaarlijkse Meer Jazz Festival plaats. Het Trio BBG verzorgde voor de stichting SWING een masterclass en aansluitend een geslaagd optreden. Tijdens dat optreden maakte Jacques van Steijn deze foto's van bassist Ernst Glerum en drummer Han Bennink.

(Hans van Eeden)

THE JAZZ CONNECTION

JAZZ IN THE VANGUARD EN DE JAZZ STANDARD

DOOR LEX LAMMEN

Familiebezoek in de VS bood mij de mogelijkheid om een paar dagen in Manhattan door te brengen. Gelukkig hoorde daar een maandagavond bij. Dat is namelijk de enige avond waarop The Vanguard Jazz Orchestra bijeenkomt, de huidige vorm van wat een dikke veertig jaar geleden in de Village Vanguard begonnen is als het Thad Jones/Mel Lewis Orkest. Toen was de toegangsprijs nog drie dollar, als ik mij goed herinner. Nu zijn het er dertig en als je per e-mail je plaats van tevoren veilig stelt, komen er nog twee bij. Verder is er in de kelder aan de 7de Avenue niet veel veranderd. De bezoeker moet het, zoals de pelgrim betaamt, doen met ongemakkelijke houten stoelen of de rondlopende bank tegen de muur die wat gemakkelijker zit, maar slechter uitzicht biedt.

The Village Vanguard Jazz Orchestra. (Persfoto)

Om half negen was het er al flink vol. De muziek die opstond, werd nog overstemd door het gedender van de ondergrondse, maar dat zou niet zo blijven. Steeds meer muzikanten baanden zich een weg naar het podium. Er waren een paar bekende gezichten bij, zoals altsaxofonist Dick Oatts, die intussen al weer in Nederland is geweest, tenorsaxofonist Ralph Lalama en baritonblazer en bandkomek Scott Robinson. Maar er waren ook nieuwelingen. Bassist David Wong, tenorsaxofonist Ivan Renta en trombonist Mark Patterson, bijvoorbeeld. Die laatste is Ed Neumeister opgevolgd en dan niet alleen bij de Vanguard-band, maar ook in het orkest van het Lincoln Center, want daar zit Patterson op andere avonden in de bak bij 'South Pacific', voorheen de vaste stoel van Neumeister. De trompetsectie van de Vanguard-band wordt tegenwoordig aangevoerd door de enthousiaste Nick Marchione, met Terell Stafford als voornaamste solist en bij de trombonisten treffen we Douglas Purviance en Jason Jackson aan. Deze zijn ook

Lex Lammen is presentator/samensteller van de programma's Het Grote Geluid en The Jazz Connection. Die zijn iedere tweede en vierde dinsdag van de maand te horen op de ConcertZender (23.00 uur) en de klok rond op de pc via 'uitzending gemist' van <http://www.concertzender.nl>.

VARIA

JAZZBULLETIN 71 UIT

Jazz Bulletin 71 van april 2009 is uit. In dat nummer onder meer: Collega's over bassist Ernst Glerum; Een portret van Rob Franken, pionier van de Fender-piano; De EBU Jazzquiz 1967-1984; Max Teawhistle, uitvinder van de Nederbop; In Memoriam accordeonist Mat Mathews: de Hagenaar die New York veroverde; Boek- en cd-besprekingen, de rubriek Jazzstraat en Jan J. Mulders historische kroniek. Het Jazz Bulletin is een uitgave van Muziek Centrum Nederland (<http://www.mcn.nl>)

COLOFON

JAZZFLITS is een onafhankelijk jazzblad voor Nederland en Vlaanderen en verschijnt twintig keer per jaar. **Uitgever/hoofdredacteur:** Hans van Eeden (redactie@jazzflits.nl). **Eindredactie:** Lo Reizevoort en Sandra Sanders. **Vaste medewerkers:** Paul Blair (New York), Hessel Fluitman, Frank Huser, Hans Invernizzi, Peter J. Korten, Lex Lammen, Herman te Loo, Jaap Lüdeke, Ton Luiting en Jan J. Mulder. **Fotografie:** Tom

Beetz, Jaap van de Klomp en Joke Schot. **Bijdragen:** **JAZZFLITS** behoudt zich het recht voor om bijdragen aan te passen of te weigeren. Het inzenden van tekst of beeld voor publicatie impliceert instemming met plaatsing zonder vergoeding. **Rechten:** Het is niet toegestaan zonder toestemming tekst of beeld uit **JAZZFLITS** over te nemen. Alle rechten daarvan behoren de makers toe. **Nieuwsdienst:** De nieuwsredactie van **JAZZFLITS** levert nieuwsberichten aan de bladen Jazzmozaïek en Jazz Bulletin. **Abonnementen:** Een abonnement op **JAZZFLITS** is gratis. Meld u aan op www.jazzflits.nl. **JAZZFLITS-website:** Henk de Boer. Het **JAZZFLITS**-logo is ontworpen door Remco van Lis. **Aan deze uitgave kunnen geen rechten worden ontleend.**

VERVOLG THE JAZZ CONNECTION

allemaal te horen op de meest recente cd van de band, warm aanbevolen door pianist Jim McNeely, die de rol van spreekstalmeester op zich had genomen en verder verbluffend speelde. Zijn eigen stukken telde McNeely af, maar meestal gebeurde dat door slagwerker John Riley. Die kent het hele 'boek' uit zijn hoofd en zijn trommels klinken bovendien als die van Mel Lewis, met weinig snarenresonans onder de slag-trommel. Bijgebleven is vooral het moordende tempo dat Riley inzette in het laatste stuk van de tweede set, op het patroon van 'I got rhythm'. Bassist Wong, die inmiddels faam opbouwt als begeleader van vocalist Sachal Vasandani, had er zijn handen aan vol. Het kon natuurlijk niet anders, of er werden klassiekers van Thad Jones gespeeld, als 'Mean what you say' en 'Three in one' en Bob Brookmeyers prachttarrangement van 'St.Louis Blues', naast contemporaine stukken van McNeely, die overigens al een kwart eeuw voor dit orkest schrijft en ook van Ed Neumeister - volgens McNeely ondergedoken in Wenen, maar door iemand laatst gesignaleerd in Californië, wat weer voor commentaar uit de band zorgde. Na twee sets zat het er op. Souvenirs waren verkrijgbaar aan de bar. Ik heb het op een stapeltje cd's gehouden.

De woensdagavond brachten we door in de Jazz Standard aan de 27ste straat, ten oosten van Fifth Avenue, op nummer 116. Eerlijk gezegd was mijn keus daar op gevallen, omdat ik mij bij niemand van de muzikanten die in de krantenadvertentie genoemd werden, iets voor kon stellen. Op maandagen is The Standard het podium van de Mingus Dynasty en op 'onze' woensdag (op dinsdag waren we naar een geoliede versie van 'Guys and Dolls' geweest) was het Sara Serpa Quintet aan de beurt. Sara bleek een Portugese zangeres te zijn, die louter eigen werk zong, begeleid door gitarist André Matos, de Armeense pianist Vardan Ovsepian, bassist John Hébert uit New Orleans en de New Yorkse slagwerker Tyshawn Sorey. Het was een internationaal allerlei, maar bij de deur (voor de zekerheid had ik weer telefonisch gereserveerd, à twintig dollar deze keer) werd mij al duidelijk gemaakt dat het vooral om de laatstgenoemde zou gaan. De gastheer, die vertelde zelf bassist te zijn, liet weten dat de drummer met de wonderlijke naam prima trombone en klassiek piano speelde, maar absoluut wereldklasse vertoonde achter zijn trommels. Dat was ook zo. Tyshawn Sorey speelt op een andere manier dan gebruikelijk slagwerk. Hij is vooral melodisch in de weer met zijn verbluffende techniek, overheerst niet en slaat voortdurend andere wegen in die hem toch naar de gewenste kruispunten brengen. Zonder iets op het werk van de anderen (de pianist!) af te willen dingen, stal hij beslist de show. We moeten snel maar weer eens terug.

NIEUWS

Jazzorchester of the Concertgebouw naar China

Het Jazzorchester of the Concertgebouw is van 28 tot en met 31 mei in China. Het geeft daar onder meer het eerste jazzconcert ooit in de NCPA Concert Hall in Beijing. In het meest prestigieuze concertgebouw van China zal het orkest tijdens een nachtconcert het publiek kennis laten maken met actuele Nederlandse muziek van de componisten Henk Meutgeert, Rob Horsting, Jorg Kaaij en Bert Joris. Na het concert zal het Jazzorchester Quintet een nachtelijke jamsessie geven.

Christian Pabst Trio winnaar van Amersfoort Jazz Talent Award

Het Christian Pabst Trio – drie Zuid-Duitse musici die aan het Amsterdams Conservatorium studeren – heeft op 9 mei de Rabobank Amersfoort Jazz Talent Award 2009 gewonnen. "De musici spelen even intens als subtiel samen, presenteren zich naturel en ongedwongen en slagen erin de diepte in te gaan", zei juryvoorzitter Jeroen de Valk. De jury bestond verder uit saxofonist Ad Colen en bassist Jan van den Boomen. De winnaar kreeg 2.500 euro, een trofee en mag volgend jaar optreden op Amersfoort Jazz, het festival waar de wedstrijd jaarlijks wordt gehouden.

Improviserende musici delen kennis

Toetsenist Cor Fuhler, cellist Tristan Honsinger, rietblazer Peter van Bergen, bassist Wilbert de Joode, trombonist Wolter Wierbos en drummer Han Benink zullen eind augustus gedurende een week hun kennis en ervaring met vijftig internationale musici delen. Ze doen dat tijdens de Dutch Impro Academy in Rotterdam. De week wordt afgerond met optredens in het Bimhuis en tijdens de Zomer Jazz Fiets Tour in Groningen. (<http://www.dutchimproacademy.com>)

Na zestien jaar nieuwe cd Edwin Rutten

Zanger Edwin Rutten heeft 17 mei in Hoofddorp zijn nieuwe cd 'To Keep you Warm' gepresenteerd. Hij deed dat tijdens het Meer Jazz Festival, waar hij tevens de Meer Jazz Prijs in ontvangst mocht nemen. Rutten maakte de plaat onder anderen met vibrafonist Frits Landesbergen, op wiens label Baileo de cd verschijnt. De vorige cd van Edwin Rutten, 'Met Mij, That's All', verscheen zestien jaar geleden.

FESTIVALS

BRUSSELS JAZZ MARATHON

Binnenstad, Brussel
29, 30 en 31 mei

Met onder anderen: Take the Duck, Trio Grande, Darwin Case, Charlier/ Sourisse Quartet, Artet, Groove Things, Pascal Mohy Trio, Charles Loos/Julie Jaroszewski Trio, Jef Neve, Pierre Anckart, Bert Joris en Hagen Trio. (www.brusselsjazzmarathon.be)

De veertiende Brussels Jazz Marathon is samengesteld volgens het beproefde recept: bekende en minder bekende musici treden op. Ze doen dit op de vier openluchtpodia op de Grote Markt, de Zavel, het Sint Katelijneplein en het Fernand Cocqplein. En 's avonds in tientallen clubs en cafés. Het gehele festival is gratis toegankelijk. Naar verwachting zullen ruim tweehonderd mensen naar Brussel komen.

JAZZ IN DUKETOWN

Binnenstad, 's Hertogenbosch
29 mei tot en met 1 juni 2009

Met onder anderen: Wouter Hamel, David Schnitter, Sensuàl, Alain Clark, New Cool Collective, Reboot Your Soul, Tineke Postma, Benjamin Herman, Alexander Beets, Rik Mol, Kim Hoorweg, Marzio Scholten en Jef Neve. (<http://www.jazzinduketown.nl>)

Het festival Jazz in Duketown trekt jaarlijks tussen de twee- en driehonderdduizend bezoekers. De VPRO maakt opnamen van concerten in het Muziekcentrum. Die worden in de loop van het jaar op Radio 6 uitgezonden.

INTERNATIONAAL JAZZ FESTIVAL MIDDELBURG

Abdijplein, Middelburg
29 mei tot en met 1 juni 2009

Met onder anderen: New Orleans All Stars, het Dave Holland Quintet, The New Orpheans met Eric Vloeimans, Zeeuwse Sessie Band, Mona Lisa Overdrive, Avishai Cohens Aurora, Hein Van der Geyn Trio met Fay Claassen. (<http://www.jazzmiddelburg.nl>)

Voor de derde keer op rij biedt het Internationaal Jazz Festival Middelburg een podium aan (inter)nationale en regionale jazzmusici. Verschillende stijlen zijn vertegenwoordigd. Voor de hoofdacts moet entree betaald worden, de andere delen van het programma zijn gratis. Het festival is een productie van de Stichting Jazzpodium Middelburg, dat daarvoor samenwerkt met onder meer de Zeeuwse Muziekschool en de Stichting JASZ.

JAZZ AT THE CASTLE

Kasteel Amerongen, Amerongen
20 juni 2009

Met onder anderen: het Ramón Valle trio, het Tineke Postma Quartet, Margriet Sjoerdsma, Stolen Dan en Joey's Corner. (<http://www.jazzatthecastle.nl>)